

บทที่ 4

กรณีศึกษา

ข้อมูลกรณีศึกษาเป็นการนำเสนอเรื่องราวชีวิตและมูลเหตุ อันเป็นแรงผลักดันให้ลูกจ้างชาวพม่ากระทำผิดต่อนายจ้าง ซึ่งเป็นข้อมูลที่ได้จากการบอกเล่าจากเจ้าของประวัติ มีจำนวน 10 ราย ดังต่อไปนี้

กรณีศึกษาที่ 1 เรือนจำกลางคลองเปรม

ชื่อ นายวิน (นามสมมุติ)

พฤติกรรมการกระทำผิด

ผู้ให้สัมภาษณ์ถูกดำเนินคดีครั้งนี้เป็นครั้งแรก โดยมีผู้ร่วมกระทำผิดอีก 2 คน ซึ่งทั้ง 2 คน ถูกคุมขังอยู่เรือนจำจังหวัดเชียงใหม่ และเรือนจำกลางบางขวาง (เสียชีวิตเนื่องจากเป็นโรค)

ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์

วันเกิดเหตุช่วงเวลา 6.00 น. นายวินและเพื่อนชาวพม่าอีกสองคน เข้าไปทำงานในสวนตามปกติเหมือนเช่นทุกวัน โดยเริ่มต้นจากการเปิดปั๊มน้ำเพื่อรดน้ำต้นไม้ ตัดแต่งกิ่ง ถางหญ้า จากนั้นเวลาประมาณ 11.00 น. นายวินและเพื่อนรู้สึกเหนื่อยและอากาศร้อนมาก จึงได้นั่งพักผ่อนและดื่มน้ำ เมื่อนั่งได้สักครู่ นายสมชายเดินเข้ามาเห็น และได้ชี้หน้าด่าว่า “มึงอู้งาน จี้เกียดสันหลังยาว ไม่ยอมทำงาน” จากนั้นก็บ่นโน่นบ่นนี่ เพื่อนของวินที่นายสมชายไปรับมาทำงานได้ 4 วัน ได้คว้ามืดพริ้วที่ใช้ถางสวนที่อยู่ข้างตัวพินลงไปที่คอของนายสมชาย 1 ครั้ง นายสมชายเสียชีวิตทันที ในช่วงเวลานั้นทุกคนกำลังตกใจ ต่างคนต่างวิ่งหลบหนีออกจากสวน และเดินทางไปที่จังหวัดแม่ฮ่องสอน จากนั้นได้ทำงานก่อสร้างอยู่ที่นั่นประมาณ 4 เดือนกว่า จึงถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับดำเนินคดี นายวินอ้างว่า “สาเหตุที่หลบหนีเนื่องจากตกใจกลัว และคิดว่าตนเองไม่ได้เป็นผู้กระทำ โดยตรงก็คงไม่ผิด จึงได้ไปทำงานก่อสร้างที่จังหวัดแม่ฮ่องสอนโดยไม่ได้คิดจะหลบหนีกลับประเทศ” แต่อย่างไรก็ตามจากพยานหลักฐานคดีหมายเลขคำที่ 3101/2534 และคดีหมายเลขแดงที่ 2374/2535 เมื่อคดีถึงที่สุด ศาลพิพากษาว่า “จำเลยมีความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน” ซึ่งการ

กระทำผิดครั้งนี้ นายวินและเพื่อนอีก 2 คนได้กล่าวว่า ไม่ได้มีการวางแผนไว้ล่วงหน้า เหตุเกิดเพราะอารมณ์โมโหที่ถูกนายจ้างดูค่า และรู้สึกอ่อนล้าเหน็ดเหนื่อยจากการทำงานและอากาศร้อนอบอ้าว ประกอบกับความไม่พึงพอใจที่นายสมชายไม่ยอมจ่ายค่าจ้าง ทำให้ไม่สามารถระงับอารมณ์ในขณะนั้นได้

ความรู้สึกหลังเกิดเหตุการณ์

หลังการกระทำผิด นายวินรู้สึกผิดและเสียใจกับการกระทำครั้งนี้ นายวินกล่าวว่า “หากย้อนเวลากลับไปได้จะไม่ทำและจะระงับอารมณ์ให้มากกว่านี้” แต่ก็คิดว่าตนไม่ได้ทำคงไม่ถูกจับ ถ้าถูกจับโทษก็คงไม่หนัก เนื่องจากนายวินไม่มีความรู้ทางด้านกฎหมาย เมื่อถูกจับดำเนินคดีนายวินไม่รู้สิทธิโทษในการกระทำของเพื่อนที่ทำให้ตนต้องตกอยู่ในสภาพผู้ต้องขัง เพราะเข้าใจความรู้สึกและอารมณ์ขณะนั้นของเพื่อน เนื่องจากรับรู้สถานการณ์เหมือนกัน ต่างกันตรงเพื่อนใจร้อนมากกว่า จนไม่สามารถห้ามได้ทัน ส่วนความรู้สึกต่อนายจ้างตนรู้สึกผิด ซึ่งนายวินกล่าวว่า “ตนยอมรับในความคิดนี้ เพราะฆ่าคนมันก็เป็นความผิดอยู่แล้ว ไม่ว่าจะทำเองหรือเพื่อนทำก็เหมือนกัน มันก็บาปเหมือนกัน”

ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศชาย ปัจจุบันอายุ 31 ปี สถานภาพโสด จบการศึกษาระดับชั้น 4 ของไทยใหญ่ (สามารถอ่านออกเขียนภาษาพม่าและภาษาไทยใหญ่ เทียบเท่า ป. 4 ของประเทศไทย) จากประเทศพม่า ภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่จังหวัดตองยี ทางภาคกลางของประเทศพม่า เชื้อชาติไทยใหญ่ นับถือศาสนาพุทธ ปัจจุบันสามารถฟังและพูดภาษาไทยได้เป็นอย่างดี สามารถอ่านและเขียนภาษาไทยได้บ้าง ถูกจับกุมดำเนินคดีในความผิดต่อชีวิต ขณะอายุ 18 ปี พิพากษาจำคุกตลอดชีวิต เดินทางเข้าประเทศไทยทางจังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยถูกต้องตามกฎหมาย เสียค่าใช้จ่ายในการเดินทางประมาณ 200 บาท โดยเพื่อนจากประเทศเดียวกันแนะนำให้เข้ามาทำงานในประเทศไทย และพักอาศัยกับเพื่อนที่จังหวัดแม่ฮ่องสอน

บุคลิกภาพและรูปพรรณสัณฐาน

นายวิน มีบุคลิกภาพเป็นคนเงียบๆ เฉยๆ ไม่ค่อยพูด ไม่เชื่อใจใครง่าย นอกจากจะเห็นกับตาของตนเอง และต้องสนิทกันจริงๆ จึงจะพูดด้วย แต่เป็นคนจริงจัง พูดตรงไม่อ้อมค้อม มีรูปพรรณเป็นคนที่มีโครงร่างเล็ก ผอม สูงประมาณ 160 ซม.

ข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพ

ขณะอาศัยในประเทศพม่าประกอบอาชีพทำไร่ถั่วลิสง และทำนา แต่เนื่องจากต้องการหลบหนีการถูกจับให้เป็นลูกหาบเสียบังและอาวุธจากทหารพม่า จึงเดินทางเข้าประเทศไทย ได้ประกอบอาชีพคนงานก่อสร้างที่จังหวัดแม่ฮ่องสอนเป็นอันดับแรก ทำงานได้ประมาณ 1 ปีกว่า ต่อมานายสมชาย (เหยื่ออาชญากรรมครั้งนี้) ได้มาติดต่อนายวินเพื่อว่าจ้างให้ดูแลสวนผลไม้ที่จังหวัดเชียงใหม่ โดยได้เสนอให้ค่าจ้าง 3,000 บาท/เดือน จากนั้นเมื่อนายวินตัดสินใจจะไปทำงานให้กับนายสมชาย นายสมชายได้มารับนายวินไปอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ด้วยตนเอง โดยนายวินไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเดินทางใดๆ ทั้งสิ้น นายวินได้ทำสวนให้กับนายสมชาย เป็นระยะเวลา 4 เดือน ก่อนเกิดเหตุ และอาชีพสุดท้าย ได้รับจ้างเป็นคนงานก่อสร้าง ที่จังหวัดแม่ฮ่องสอนก่อนถูกจับดำเนินคดี

ข้อมูลทางด้านครอบครัว

บิดาเสียชีวิตตั้งแต่นายวินยังจำความไม่ได้ ปัจจุบันมารดาอายุ 50 ปี ประกอบอาชีพทำไร่ทำนา ในประเทศพม่า นายวินกล่าวว่า “ไม่ทราบระดับการศึกษา เนื่องจากมารดาไม่เคยบอก” นายวิน มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน จำนวน 2 คน เป็นชายทั้งสอง คนเป็นบุตรคนที่ 2 ก่อนบิดาเสียชีวิตได้ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันกับมารดาและรักใคร่กลมเกลียวกันเป็นอย่างดี ก่อนกระทำผิดนายวิน มีความสนิทสนมกับมารดาเป็นอย่างมากมีปัญหาอะไรก็จะปรึกษามารดา เนื่องจากมารดาใจดี แม้บางครั้งจะมีบ้างที่จะดูเนื่องจากในช่วงวัยเด็กนายวินเป็นเด็กขี้แสบและดื้อ แม้จะมีนิสัยเช่นนั้นแต่ตนก็รักมารดามาก แต่กับบิดาไม่ค่อยสนิท เนื่องจากบิดาเสียชีวิตไปตั้งแต่ยังเด็ก พี่ชายเป็นคนใจดีชอบพาไปเที่ยว จึงทำให้มีความรักสามัคคีและปรองดองกันดีกับพี่ชาย ส่วนป้าที่อยู่อาศัยในบ้านหลังเดียวกันมักจะทะเลาะกันบ่อย เพราะป้าขี้นมมาก แต่ไม่ได้ทะเลาะกันรุนแรง ในครอบครัว นายวินรักและเชื่อฟังมารดามากที่สุด เพราะท่านคอยอบรมสั่งให้เป็นคนดี เมื่อทำผิดมารดาก็จะดู

และลงโทษเพื่อให้หลายจำเท่านั้น สิ่งแวดล้อมรอบตัวมีแต่คนที่ดี ไม่ได้ชักนำไปทางที่ผิดแม้แต่น้อย และในครอบครัวไม่เคยมีใครกระทำผิดความผิดมาก่อน

ข้อมูลทางด้านสังคม

ขณะอาศัยอยู่ในประเทศพม่า นายวินมีเพื่อนฝูงมาก และสนิทสนมกลมเกลียวสามารถตายแทนกันได้ ส่วนใหญ่จะเป็นเพื่อนที่เรียนมาด้วยกัน แม้ว่าจะมีความสนิทสนมกับเพื่อนมากแต่ผู้ให้สัมภาษณ์ก็ได้เชื่อหรือวางใจในทุกเรื่อง นายวินกล่าวว่า “คนจะเชื่อก็ต่อเมื่อได้เห็นด้วยตนเอง” นอกจากนี้ นายวิน ได้กล่าวเสริมว่า “เพื่อนไม่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใดๆทั้งสิ้น” ขณะอาศัยในประเทศไทยนายวินไม่มีเพื่อนเป็นคนไทย เนื่องจากตนยังไม่สามารถพูดภาษาไทยได้ แต่มีเพื่อนสนิทที่เป็นคนไทยใหญ่มาอยู่ด้วยกัน จึงทำให้ไม่สนิทสนมกับคนไทย นายวินรู้สึกพึงพอใจในการดำเนินชีวิตในเมืองไทย และสามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้เป็นอย่างดี เนื่องจากทั้งวัฒนธรรมและวิถีชีวิตมีความคล้ายคลึงกับประเทศพม่า นอกจากนี้คนไทยส่วนใหญ่มีน้ำใจให้ความช่วยเหลือในเรื่องการทำงาน

ข้อมูลทางด้านเศรษฐกิจ

ก่อนการกระทำผิดนายวินมีรายได้ประมาณ 60 บาทต่อวัน ซึ่งนายวินกล่าวว่า “รายได้เพียงพอกับค่าใช้จ่าย” เนื่องจากค่าอาหารที่รับประทานประมาณวันละ 20 บาท จึงสามารถมีเงินเก็บบ้าง เนื่องจากนายวินไม่มีภาระที่ต้องรับผิดชอบ มีบ้างที่จะส่งเงินไปให้แม่ที่บ้าน ประมาณ 3 เดือน จึงส่งเงินไปให้ที่บ้าน 500 บาท อีกทั้งไม่ได้ใช้เงินอย่างฟุ่มเฟือย ดังนั้นจึงไม่มีความต้องการในทรัพย์สินเงินทองจากผู้อื่น

ปัจจัยกระตุ้นก่อนการกระทำผิด

การดำเนินชีวิตปกติก่อนการกระทำผิดของนายวิน นายวินจะดื่มเหล้า ประมาณเดือนละ 2 ครั้ง ส่วนใหญ่จะใช้ช่วงเวลากลางคืนหลังเลิกงานนั่งตั้งวงดื่มสุรากับเพื่อนๆ ที่ทำงานด้วยกัน และปริมาณการดื่มประมาณ 2 แบนใหญ่ ดื่มกันเพียวๆ ไม่มีมิคเซอร์ ซึ่งเม้าจะเป็นยี่ห้อที่ใช้บริโภคเป็นประจำ นายวินอ้างว่า “ขณะดื่มและหลังการดื่มนายวินมักมีสติเสมอ ไม่เมา สามารถควบคุมอารมณ์ได้” แต่มีบ้างที่ทะเลาะกับเพื่อนในวงเหล้า ไม่รุนแรงมากนักเพียงแค่โต้เถียงระหว่างการสนทนาแบบไม่มีสาเหตุ พอโต้เถียงกันมากขึ้นก็ต่างคนต่างลุกขึ้นไปเข้าห้องน้ำ จากนั้นก็มานั่งกันต่อ นอกจากนี้นายวินอ้างว่า “คนไม่เคยเข้าไปข้องเกี่ยวกับยาเสพติดและไม่เคย

ทดลองยาเสพติดเลย เพื่อนที่คบกันก็ไม่มีใครเสพยา มีบ้างที่เห็นเพื่อนกลุ่มอื่นแอบเสพยา ส่วนใหญ่จะกินยาบ้า เพื่อให้มีแรงในการทำงาน ”

ก่อนกระทำความผิดนายวิน ไม่ได้ดื่มสุราใดๆ ทั้งสิ้น และระดับอารมณ์ปกติ ไม่มีอารมณ์โกรธหรือโมโหใครมาก่อน แม้ว่าจะไม่พอใจนายสมชาย ในเรื่องที่ไม่ยอมจ่ายเงินเดือนเป็นเวลา 4 เดือน ก็ตาม

พฤติกรรมเหยื่ออาชญากรรม

เหยื่ออาชญากรรมในการกระทำผิดครั้งนี้ คือนายสมชาย (นามสมมติ) นายจ้างของนายวิน ซึ่งเป็นชาย อายุประมาณ 45 ปี บุคลิกภาพและรูปร่างของนายสมชาย เป็นคนขี้บ่น จู้จี้ ชอบหงุดหงิดเป็นประจำ ชอบดื่มเหล้า รูปร่างสันทัด ไม่อ้วน ไม่ผอม สูงประมาณ 170 ซม.

นายสมชายเป็นผู้ว่าจ้างให้นายวินมาทำสวนผลไม้ จังหวัดเชียงราย มีพื้นที่ประมาณ ภูเขาหนึ่งลูก ช่วงเวลาในการจ้างตั้งแต่เวลา 6.00- 18.30 น. หน้าที่รับผิดชอบของนายวิน คือให้ดูแลภายในสวนทุกอย่าง ได้แก่ ถางหญ้า ตัดแต่งกิ่ง ห่อผลไม้ ฉีดยาฆ่าแมลง เป็นต้น นายวินทำงานประมาณ 4 เดือน นายสมชายจึงได้ไปรับเพื่อนสนิทชาวไทยใหญ่ของนายวินอีก 2 คนคือ นายหลิว และนายกิว (คู่คิด) เข้ามาทำงานร่วมกับนายวิน ซึ่งทั้งสองได้เข้ามาทำงานได้ประมาณ 4 วันก่อนเกิดเหตุ นายสมชายอาศัยอยู่ที่สวนเพียงคนเดียวเท่านั้น ส่วนครอบครัวมาเยี่ยมบ้างเป็นบางครั้ง เนื่องจากภรรยา และบุตร ของนายสมชายอยู่ที่เพชรบุรี นายสมชายมีเพื่อนที่อยู่ในจังหวัดเชียงราย ซึ่งเพื่อนๆ มาเยี่ยมอยู่เสมอในช่วงกลางคืน และร่วมนั่งกินอาหารและดื่มเหล้าเกือบทุกวัน นายวินไม่ได้มีความสนิทสนมกับนายสมชายสักเท่าไร มีโอกาสในการพูดคุยกับนายสมชายก็เพียงเวลาที่ได้รับคำสั่งให้ทำงานที่นายสมชายต้องการ และเวลาที่จะขอรับเงินเดือนเท่านั้น อีกทั้งไม่สามารถสื่อสารเป็นภาษาไทยได้มาก ฟังและพูดได้เพียงบางคำเท่านั้น นายสมชายเป็นคนพูดจาดี เป็นบางครั้งถ้าอารมณ์ดี แต่เมื่อใดที่โกรธหรือไม่พอใจก็จะดูคำอย่างรุนแรง ซึ่งบางคำที่นายสมชายดูว่ากล่าว นายวินเข้าใจบ้างเป็นบางคำ อีกทั้งงานที่ให้ทำหนักแต่ไม่ยอมจ่ายค่าแรง ตั้งแต่เข้ามาทำงานจนกระทั่ง 4 เดือนก็ยังไม่ได้รับค่าจ้างแต่อย่างไร แม้ว่าจะไปขอเบิกเงินก็ถูกบอกปิดเสมอมา นายวินกล่าวว่า “หากนายจ้างเป็นคนดีก็คงไม่เบี้ยวค่าจ้างอย่างแน่นอน” ในการกระทำผิดครั้งนี้ นายวินกล่าวว่า “ส่วนหนึ่งของการกระทำผิดเกิดขึ้นจากพฤติกรรมของเหยื่อโดยตรงที่ขี้ขลาดจนทำให้กระทำผิดลงไป และอีกส่วนเกิดจากความไม่พอใจของคนและเพื่อนจากการถูกเบี้ยวค่าจ้าง”

กำหนดโทษ

จำคุกไม่เกิน 60 ปี ปัจจุบันได้รับการลดหย่อนโทษเหลือ 40 ปี

ความมุ่งหมายหลังพ้นโทษ

นายวินต้องการกลับบ้านไปหาราคาที่ประเทศพม่า เนื่องจากไม่ได้พบกันมาเป็นเวลา 15 ปี จากกันตั้งแต่อายุ 16 ปี เมื่อได้พบแม่แล้วจะกลับเข้ามาทำงานในประเทศไทยอีกครั้ง

กรณีศึกษาที่ 2 เรือนจำกลางคลองเปรม

ชื่อ นายสุ (นามสมมติ)

พฤติกรรมการกระทำผิด

ผู้ให้สัมภาษณ์กระทำความผิดรุนแรงครั้งนี้เป็นครั้งแรก และถูกจับดำเนินคดีครั้งนี้เป็นครั้งแรก กระทำความผิดเพียงผู้เดียว ไม่มีผู้ร่วมกระทำผิด ซึ่งนายสุถูกคุมขังอยู่ที่เรือนจำกลางคลองเปรม

ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์

ตามวันเวลาเกิดเหตุ เวลาประมาณ 19.00 น. ซึ่งเป็นช่วงเวลาหลังเลิกงาน นายสุได้เดินเข้าไปหาเจ้าแก็ใหญ่ (ซึ่งเป็นพี่ชายเขี่ยครั้งนี้) ในออฟฟิศ ถามถึงเรื่องเงินเดือนที่จะจ่ายเพิ่มให้ จากเดิม 120 บาท / วัน มาเป็น 150 บาท / วัน ตามที่ตกลงกันไว้ แต่ตนยังได้รับเพียงเดือนละ 120 บาท / วัน เจ้าแก็ใหญ่จึงบอกกับนายสุว่า “ได้ให้เงินค่าแรงเพิ่มเป็น 150 บาท / วัน กับเจ้าแก็เล็กไว้แล้วและเจ้าแก็เล็กก็บอกว่าได้ให้ไปแล้ว” ในช่วงเวลานั้น นายสุมีความรู้สึกโกรธมากที่ถูกเจ้าแก็เล็กโกงค่าแรงของตนเองไปถึง 30 บาท ซึ่งตนอุตสาหะทำงานอย่างขยันและทำทุกวันไม่เคยขี้เกียจ ไม่เคยหยุดงานเลย

นายสุจึงตัดสินใจเดินไปหาเจ้าแก่เล็ก ซึ่งนายสุกล่าวว่า “เพียงแต่จะไปพูดคุยตกลงกับเจ้าแก่เล็กเรื่องค่าแรงของเขาเท่านั้น” ซึ่งเจ้าแก่เล็กกำลังตั้งวงดื่มเหล้าอยู่กับคนงานที่มารับจ้างประกอบโต๊ะสนุกเกอร์ เช่นเดียวกับนายสุ อยู่ที่บริเวณบ้านพักคนงาน เมื่อตนไปถึงก็ได้สอบถามถึงเรื่องค่าแรงที่เพิ่มขึ้นของตน แต่เจ้าแก่เล็กกลับเฉยใจ ทำเป็นไม่รู้เรื่อง และไม่ยอมรับว่าได้เอาเงินของนายสุไป จึงเกิดการทะเลาะกันขึ้นอย่างรุนแรง ท่ามกลางการรู้เห็นของเพื่อนร่วมงานของนายสุที่นั่งดื่มเหล้ากับเจ้าแก่เล็ก (แต่ไม่ได้ระบุว่ามิใช่จำนวนกี่คน) เจ้าแก่เล็กเกิดโมโหจึงคว้าไม้หน้าสามที่อยู่ในบริเวณนั้นตีไปที่นายสุ แต่นายสุหลบทัน จึงโดนที่หลังของนายสุเท่านั้น นายสุเกิดความโมโหจึงคว้าไม้หน้าสามที่อยู่ในบริเวณนั้นเช่นกัน ตีเข้าไปที่ท้ายทอยของเจ้าแก่เล็ก 1 ครั้ง หลังจากนั้นเจ้าแก่เล็กก็ล้มลง นายสุตกใจมาก พอได้สติจึงเข้าไปจับตัวเจ้าแก่เล็ก ตนเองก็รู้ทันทีว่าเจ้าแก่เล็กได้เสียชีวิตแล้ว ซึ่งนายสุกล่าวเสริมว่า “อาจเนื่องมาจากเจ้าแก่เล็กดื่มเหล้าเข้าไปมาก พอถูกตีไปที่ท้ายทอย จึงวูบหมดสติและเสียชีวิตในที่สุด” แต่ตนเองก็ไม่ได้หนีไปไหน อยู่รอให้ตำรวจมาจับกุมแต่โดยดี เพราะหลังจากเกิดเหตุการณ์ขึ้นได้มีคนไปโทรศัพท์แจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ และนายสุก็ถูกดำเนินคดีในที่สุด

ความรู้สึกหลังเกิดเหตุการณ์

หลังเกิดเหตุ นายสุ รู้สึกว่าตนเองไม่น่าจะใจร้อนอีกทั้งถ้าตนพยายามคุมสติให้มัน และถ้าวันนั้นตนไม่เข้าไปหาเจ้าแก่เล็กในขณะที่เจ้าแก่เล็กกำลังเมาเหล้า ก็คงจะไม่เกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น ทั้งยังกล่าวเสริมอีกว่า “สงสารบุตรที่กำลังน่ารัก และภรรยาของเจ้าแก่เล็กที่ขาดหัวหน้าครอบครัวไป” (เพราะนายสุก็มีครอบครัวเช่นเดียวกัน)

ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศชาย มีเชื้อชาติยะไข่ และสัญชาติ พม่า ปัจจุบันอายุ 33 ปี อายุขณะกระทำความผิด 30 ปี มีภูมิลำเนาอยู่ที่ จังหวัด Magauce State ตั้งอยู่ทางภาคใต้ของประเทศพม่า นับถือศาสนาพุทธ และได้เรียนภาษาพม่าและภาษาบาลี ในวัดที่มีอยู่ในภูมิลำเนา ครอบครัวของนายสุประกอบ

อาชีพทำสวน บิดาเสียชีวิตตั้งแต่ชายสูงยังจำความไม่ได้ ส่วนมารดาเสียชีวิตตั้งแต่ อายุได้ 17 ปี ก่อนเข้ามาทำงานในประเทศไทย นายสุแต่งงานและอยู่กินกับภรรยาเป็นระยะเวลา 5 ปี ซึ่งนายสุกล่าวว่า “ตนเองและภรรยามีความรักใคร่กันดี” มีบุตรชายด้วยกัน 1 คน อายุ 8 ขวบ ซึ่งภรรยาและป้าของนายสุเป็นผู้เลี้ยงดูบุตรชาย เพราะคนต้องทำงานหาเลี้ยงครอบครัว ก่อนการกระทำผิดนายสุรู้ภาษาไทยได้บ้างเป็นบางคำ ปัจจุบันนายสุสามารถฟังภาษาไทยได้เข้าใจเป็นอย่างดี การพูดและการอ่านพอได้บ้าง แต่เขียนภาษาไทยไม่ได้เลยซึ่งเรียนรู้จากผู้ต้องขังชาวไทย นายสุได้เดินทางเข้ามาในประเทศไทยโดยการลักลอบเข้ามาทางจังหวัดระนอง โดยที่ไม่ได้ติดต่อกับ หรือได้รับการช่วยเหลือจากใครแต่อย่างใด เสียค่าใช้จ่ายในการเดินทางข้ามฝากเข้ามาทางจังหวัดระนอง 20 บาท และได้พักอาศัยอยู่กับนายจ้าง จนกระทั่งถูกจับกุมดำเนินคดีฐานความผิดต่อชีวิต

บุคลิกภาพ และรูปพรรณสัณฐานผู้ให้สัมภาษณ์

นายสุ มีบุคลิกภาพชอบพูดคุยเรื่องการเมือง และสภาพความเป็นอยู่ของสังคม มีความจำดี เป็นคนเฉลียวฉลาด และมีความเป็นประชาธิปไตยสูง แต่ยึดมั่นในความคิดของตนเป็นใหญ่ ไม่ชอบสิ่งที่อยู่ศีลธรรม และการเอารัดเอาเปรียบ มีรูปพรรณเป็นคนที่มีรูปร่างสัคนสูง ประมาณ 170 ซม. ผิวดำ

ข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพ

ขณะที่อาศัยอยู่ในประเทศพม่า ครอบครัวของนายสุได้ประกอบอาชีพ ทำไร่ ทำนา แต่ก็ไม่ได้เพียงพอเพราะความเป็นอยู่ที่ประเทศพม่านั้นค่อนข้างลำบาก ทำมาได้เท่าไร เงินที่ได้มานั้นก็ถูกรัฐบาลเอาไป ประกอบกับเพื่อนเคยแนะนำว่าทำงานในประเทศไทยมีรายได้ดีกว่า นายสุจึงตัดสินใจเดินทางมาทำงานในเกาะสอง จ.ระนอง ที่ประเทศไทย โดยการที่ภรรยาเห็นชอบในการตัดสินใจครั้งนี้ นายสุได้เดินทางเข้ามาทำงานพร้อมกับเพื่อนชาวพม่า และพักอาศัยอยู่กับเพื่อนชาวพม่า ซึ่งในขณะนั้นมีนายทุนจากประเทศไทยมาลงทุนทำธุรกิจโรงแรม ที่อันดามันเกาะสอง ตนก็ได้เข้าทำงานดูแลสวนที่นี่ และต่อมานายสุได้ข้ามฝากมาทำงานที่จังหวัดระนอง โดยรับจ้างถาง

สวน งานที่ทำนี้ไม่มีนายจ้างประจำ ใครจ้างให้ไปถางสวนที่ไหนก็ไป ซึ่งข้ามฟากเข้ามาในตอนเช้าและข้ามฟากกลับไปประเทศพม่าในตอนเย็นเสียค่าใช้จ่ายในการข้ามฟาก 20 บาท นายสุกล่าว ว่า “นายจ้างส่วนใหญ่จะใจดี ไม่เคยดูค้ำว่ากล่าวตน และไม่เคยเอาไรต์เอาเปรียบ หรือเบี้ยวค่าแรงแต่อย่างใด” นายสุกล่าวว่า “การทำงานถางหญ้าตามสวนนั้นเป็นงานที่หนักเพราะต้องทำงานตั้งแต่ 7.00 น. – 18.00 น. และได้ค่าจ้างวันละ 50 บาท / วัน และถ้ามีค้ำฆ่าแมลง จะได้ค่าจ้างวันละ 100 บาท / วัน” ตนเองก็พอใจและเต็มใจที่จะทำ แต่ก็ยังต้องการเงินที่มากกว่าเดิม

ต่อมาตนได้รับการชักชวนให้มาทำงานที่จังหวัดนนทบุรี โดยเสียค่าใช้จ่ายให้นายหน้า 6,000 บาท ซึ่งนายสุเดินทางมาคนเดียวไม่มีเพื่อนชาวพม่าเดินทางมาด้วย (ซึ่งเป็นที่เกิดเหตุ และถูกจับกุมดำเนินคดี) โดยรับจ้างประกอบโต๊ะสนุ๊กเกอร์ได้ค่าจ้างวันละ 120 บาท / วัน นายสุทำหน้าที่ทาสีและขัดกระดาษทราย ซึ่งนายสุกล่าวว่า “เป็นงานที่ไม่หนักมากนักและเป็นงานที่ทำสบาย ๆ คือทำตั้งแต่เวลา 9.00 น. – 17.00 น. และรายได้ที่ได้รับเพียงพอกับค่าใช้จ่ายของตน เนื่องจากค่าใช้จ่ายต่อวันมีเพียงค่าอาหาร ซึ่งค่าอาหารเพียงวันละ 25 บาทเท่านั้น” แม้ว่านายสุจะมีภาระที่ต้องส่งเงินไปให้ภรรยาและบุตรชายเดือนละ 500-1,000 บาท / เดือน ซึ่งนายสุกล่าวว่า “รายได้ที่ได้รับก็เพียงพอกับค่าใช้จ่าย ถ้าไม่ถูกเจ้าแกล่เล็ก (น้องชายเจ้าแกล่ใหญ่) เบี้ยวค่าแรง โดยจ่ายค่าแรงไม่ครบตามจำนวนที่เจ้าแกล่ใหญ่บอกว่าจะให้” นายสุทำงานที่นี้ได้ประมาณ 2 เดือนก็เกิดเหตุและถูกจับกุมดำเนินคดีในที่สุด (ซึ่งเจ้าแกล่เล็กน้องชายเป็นเหยื่อในการกระทำความผิดครั้งนี้)

ข้อมูลทางด้านครอบครัว

บิดาของนายสุ เสียชีวิตตั้งแต่นายสุยังจำความไม่ได้ ส่วนมารดานั้นเสียชีวิตเมื่อนายสุ อายุได้ 17 ปี บิดา-มารดาของนายสุไม่ได้เข้ารับการศึกษที่โรงเรียนใด นายสุมีพี่น้องร่วมบิดา-มารดาเดียวกันจำนวน 4 คน ชาย 2 คน หญิง 2 คน โดยนายสุเป็นบุตรคนที่ 2 บิดา-มารดาใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันจนกระทั่งเสียชีวิตจากกันไป โดยที่ทั้งสองมีความรักใคร่กันดี นายสุไม่น่าจะมี ความผูกพันกับบิดาเลย เพราะเสียชีวิตไปก่อน แต่กับมารดานั้นนายสุมีความสนิทสนมกับแม่มาก สามารถพูดคุยกับแม่ได้ทุกเรื่อง เพราะแม่เป็นคนใจดี ไม่เคยดูค้ำว่ากล่าว เลี้ยงดูบุตรทุกคนด้วยการ

เอาใจใส่ดูแลเป็นอย่างดี อบรมสั่งสอนบุตรในด้านศีลธรรม ความประพฤติอันดีงาม นายสุกล่าวว่
แม่เคยสอนว่า “อย่าไปขโมยของของใคร และอย่าไปฆ่าใคร” เพราะว่แม่เคยเห็นคนฆ่ากันตายมา
แล้ว และแม่ก็ยังคงสอนอีกว่ “อย่าทำอย่างเขาเพราะไม่อย่างนั้นจะถูกรัด” ครอบครัวของนายสุ
ไม่เคยมีความขัดแย้งกันภายในครอบครัว พี่สาวจะดุบ้างเป็นบางครั้ง แต่ส่วนใหญ่ก็จะใจดี

หลังจากมารดาเสียชีวิต ป้าเป็นผู้ดูแลนายสุ และบางครั้งก็ไปพักกับหลวงลุงที่วัดซึ่งเป็น
พี่ชายแม่ เพราะหลวงลุงจะสอนหนังสือบาลีให้ ป้าของนายสุเป็นคนใจดี มีความสนิทสนมกันเป็น
อย่างดี และช่วยเหลือบุตรชายและดูแลภรรยาของนายสุอีกด้วย สิ่งแวดล้อมรอบตัวของนายสุก็มี
แต่คนดี ไม่มีใครชักนำไปในทางที่ไม่ดี และไม่มีบุคคลใดในครอบครัวเคยกระทำความผิดร้ายแรง
มาก่อน

ข้อมูลทางด้านสังคม

ขณะอาศัยอยู่ที่ประเทศพม่า นายสุมีเพื่อนที่สนิท 3 คน ซึ่งสามารถพูดคุยกันได้ทุกเรื่อง
โดยเพื่อนของนายสุทุกคนล้วนไม่ได้เรียนหนังสือ กิจกรรมที่ทำร่วมกันบ่อยๆ คือ เล่นวอลเลย์บอล
ฟุตบอล นายสุกล่าวว่ “คนให้ความสนิทสนมกับเพื่อนเป็นอย่างมาก ไว้ใจกันเป็นอย่างดี และเพื่อน
ไม่มีส่วนในการกระทำความผิดครั้งนี้” เพราะเพื่อน ๆ เหล่านั้นอาศัยอยู่ที่ประเทศพม่า ไม่ได้เข้า
มาทำงานอยู่ด้วยกันที่ประเทศไทย เมื่อเดินทางเข้ามาในประเทศไทยนายสุไม่มีเพื่อนที่ประเทศไทย
เลย สาเหตุเพราะพูดภาษาไทยยังไม่ได้ นายสุกล่าวเสริมว่ “คุณสามารถปรับตัวให้เข้ากับคนไทย
ได้เป็นอย่างดี” ถึงแม้ว่บางครั้งจะโกรธที่มีคนไทยพูดจาดูถูกว่ “พวกพม่าเข้ามาทำงานในประเทศไทย
ไทย เพราะอยู่ที่ประเทศพม่าไม่มีอะไรจะกิน” แต่คนก็ยังพอใจในความเป็นอยู่ของสภาพสังคมไทย
และชอบคนไทยเพราะคนไทยช่วยให้มีงานทำ

ข้อมูลทางด้านเศรษฐกิจ

ก่อนการทำความผิด นายสุมีรายได้วันละ 120 บาท / วัน ซึ่งนายสุกล่าวว่า “เพียงพอกับค่าใช้จ่าย ได้แก่ ค่าอาหาร และส่งเงินไปให้ทางบ้านเดือนละ 500 - 1,000 บาท” แต่ที่ไม่เพียงพอนี้เนื่องจากได้รับความไม่เป็นธรรมถูกโกงค่าแรงจากเจ้าแกล่เล็ก แต่ก็นายสอยังคงยืนยันว่า “คนไม่ได้ต้องการทรัพย์สินหรือเงินทองของผู้อื่น หรือของเจ้าแกล่เล็กแต่อย่างใด ที่ทำลงไปเพราะต้องการเงินในส่วนที่พึงจะได้เท่านั้น และด้วยอารมณ์ชั่ววูบ”

ปัจจัยกระตุ้นก่อนการกระทำผิด

การดำเนินชีวิตโดยปกติทั่วไปก่อนการทำความผิดของนายสุ นายสุกล่าวว่า “ผมเคยดื่มเหล้าเซียงซุน เข้าไป 1 ขวด เนื่องจากอยากลองว่ากินแล้วจะเป็นอย่างไร ผลปรากฏว่าผมเมามากจนไม่ได้สติ อาเจียนจนร่างกายอ่อนเพลีย ไม่สามารถควบคุมตัวเองได้” และนายสอยังกล่าวต่อไปว่า “สภาพของตอนนั้นเมาเหมือนหมา” ตั้งแต่นั้นตนก็ไม่เคยดื่มเหล้าอีกเลย รวมทั้งสิ่งเสพติดทุกชนิดอีกด้วย และนายสุชาติยังกล่าวเสริมอีกว่า “สิ่งเสพติดเป็นสิ่งที่ไม่ดีต่อสุขภาพ ทางครอบครัวของเขา หรือแม้แต่เพื่อนที่คบกันในประเทศพม่าก็ไม่เคยมีใครเสพยาเสพติด”

ก่อนการทำความผิดนั้น นายสุไม่ได้ดื่มสุราหรือเสพยาเสพติดใด ๆ นายสุกล่าวว่า “วันเกิดเหตุนั้นตนมีสติสัมปชัญญะครบถ้วนร้อยเปอร์เซ็นต์” นายสอยังกล่าวเสริมอีกว่า “ถ้าเจ้าแกล่เล็กเป็นคนดีจริง ก็คงไม่เบียดค่าแรงของตน และวันนั้นตนเองก็เพียงต้องการพูดคุยตกลงกับเจ้าแกล่เล็กเรื่องค่าแรงของตนเท่านั้น แต่เนื่องจากเจ้าแกล่เล็กดื่มเหล้าไปมาก จึงทำให้เกิดการทะเลาะกันขึ้น และเจ้าแกล่ก็คุมสติไม่อยู่ มุ่งแต่จะทำร้าย ผมก็เลยโมโหและโกรธมาก และกระทำตอบโต้เพื่อปกป้องตนเองเพื่อไม่ให้ถูกทำร้ายฝ่ายเดียว” จึงทำให้เหตุการณ์เลวร้ายยิ่งขึ้น

พฤติกรรมเหยื่ออาชญากรรม

เหยื่ออาชญากรรมในการกระทำความผิดครั้งนี้เป็นเพศ ชาย คือ เจ้าแกเล็ก มีอายุประมาณ 30 กว่าปี เจ้าแกเล็กเป็นคนรูปร่างผอม สูงเป็นประมาณ 170 ซม. เป็นคนที่ชอบดื่มเหล้าอยู่เป็นประจำ นายสุไม่ได้สนิทสนมกับเจ้าแกเล็กเท่าใด เนื่องจากชอบทำตัวข่มคนอื่น และชอบอ้างตัวว่าเป็นน้องของเจ้าใหญ่ อีกทั้งไม่ค่อยจะขยันทำงานสักเท่าไร ชอบตั้งวงดื่มเหล้ากับพวกคนงานที่บ้านพักคนงาน แต่ก็ไม่เคยคิดว่ากล่าวนายสุแต่อย่างไร

นายสุกล่าวว่า “นายจ้างคนก่อน ๆ ที่ตนเคยทำงานล้วนใจดีไม่เบียดค่าแรง ไม่คิดว่ากล่าวถึงแม้เจ้าแกเล็กเองก็ไม่เคยคิดว่ากล่าวตน แต่โมโหที่เจ้าแกเล็กเบียดค่าแรงของคนเท่านั้น และตนเองก็ไม่ได้ตั้งใจที่จะฆ่าเจ้าแกเล็กให้ถึงแก่ชีวิตแต่อย่างใด” และการกระทำความผิดครั้งนี้ก็ไม่ได้วางแผนมาก่อนล่วงหน้า ไม่มีใครให้ความช่วยเหลือในการกระทำในครั้งนี้ เพราะตนไม่มีเพื่อนชาวพม่า หรือแม้แต่เพื่อนชาวไทยสักคน เนื่องจากยังพูดภาษาไทยไม่คล่อง

กำหนดโทษ

นายสุถูกพิพากษาจำคุกไม่เกิน 50 ปี ปัจจุบันได้รับการลดหย่อนโทษเหลือเพียง 35 ปี

ความมุ่งหมายหลังพ้นโทษ

นายสุต้องการกลับบ้านไปหาลูกและเมีย ซึ่งไม่ได้พบกันเลย และก็จะเข้ามาทำงานในประเทศไทยอีก เนื่องจากอยู่ที่ประเทศพม่านั้นยากจน ประกอบอาชีพก็ได้เงินเดือนน้อย สู้อยู่ในเมืองไทยไม่ได้

กรณีศึกษาที่ 3 ทักษสถานวัยหนุ่มกลาง

ชื่อ นายนิว (นามสมมติ)

พฤติกรรมการกระทำผิด

นายนิวไม่เคยถูกดำเนินคดีใดมาก่อน ทั้งขณะอยู่ประเทศพม่าและประเทศไทย ครั้งนี้เป็นครั้งแรก โดยการกระทำผิดครั้งนี้นายนิวกระทำเพียงผู้เดียว ไม่มีผู้ร่วมกระทำความผิด และปัจจุบันนายนิว ถูกจับกุม ประจําอยู่ที่เรือนจํากลางทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง

ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์

ตามวันเวลาเกิดเหตุ เป็นเวลาประมาณ 11.00 น และเป็นช่วงเวลาอากาศกำลังร้อน แต่ก็เป็นปกติทุกวัน นายนิวก้าวว่า “วันนั้นนายนิวได้เดินทางไปเพื่อทวงถามเรื่องค่าจ้างและไปหาเพื่อนที่บ้านสวนของเฮียกง แถวๆ นนทบุรี ซึ่งที่บ้านของเฮียกงนี้ เพื่อน ๆ ของนายนิวได้อาศัยอยู่กับเฮียกง แต่เมื่อนายนิวไปถึงก็ไม่พบเห็นเพื่อน ๆ ของตนเลย นายนิวจึงคิดว่า เฮียกงคงไปแจ้งความกับตำรวจให้มาจับเพื่อน ๆ ไปหมดแล้ว เพราะเฮียกงชอบพูดจาขู่เอาไว้” นายนิวก้าวต่อว่า “ก่อนหน้านั้น เพื่อนของนายนิวเคยเล่าให้นายนิวฟังว่า ได้ไปทวงถามเงินค่าจ้างจากเฮียกง แต่เฮียกงไม่ยอมจ่าย และยังพูดขู่อีกว่า จะแจ้งตำรวจจับข้อหาลักลอบเข้าเมือง” ซึ่งนายนิวเองกล่าวเสริมว่า “ตนก็เคยทะเลาะกับเฮียกงถึงเรื่องเงินเช่นกัน” ดังนั้นนายนิวก็เข้าไปถามถึงเพื่อน ๆ ของตนกับเฮียกง แต่เฮียกงไม่ยอมตอบอะไร ทำเฉยใจพูดเรื่องอื่น และเกิดมีปากเสียงกันขึ้น เฮียกงได้เข้ามาผลักที่หน้าอกตนจนลึนลึ้มลง ขณะนั้นนายนิวเกิดอารมณ์โมโหและเมื่อลุกขึ้นได้ก็เลยคว้าเอาเหล็กที่อยู่ในบริเวณนั้น ยาวประมาณ 1.5 เมตร ตีเข้าไปที่ศรีษะเฮียกงถึง 2 ครั้งอย่างรุนแรง และเมื่อเห็นเฮียกงล้มลง นายนิวเกิดอาการตกใจ ยืนตะลึงอยู่ชั่วขณะ และเมื่อตั้งสติได้ ก็หยิบเงินจำนวน 2,000 บาท พร้อมกับหลบหนีไปหาเพื่อนคนไทยที่พักอาศัยอยู่แถวคลองจั่น นายนิวอ้างว่า “ช่วงเวลาหลบหนีนั้นไม่คิดว่าเฮียกงจะตาย คิดว่าน่าจะแค่สลบ ตนจึงหนีเพราะกลัวว่าถ้าเฮียกงฟื้นจะไปแจ้งตำรวจมาจับก็เลยหนีไปหาเพื่อน อีกทั้งในตอนนั้นเงินในกระเป๋าก็มีเพียง 100 บาท กลัวไม่

พอค่ารถ ก็เลยหยิบเงินที่โต๊ะของเซียงกงมา 2,000 บาท ให้พอค่ารถในการหลบหนีเท่านั้น” โดยที่เพื่อนคนไทยคนนั้นให้ความช่วยเหลือขับรถไปส่งนายนิ่วที่จังหวัดตาก และได้แนะนำให้นายนิ่วหลบหนีกลับประเทศพม่า เมื่อแยกทางกันที่จังหวัดตาก คนก็ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมได้ที่นั่น

นายนิ่วได้กล่าวเสริมว่า “ที่ฉันได้ทำความผิดลงไปนั้นเป็นเพราะเกิดอารมณ์โมโหชั่ววูบ โกรธที่นายจ้างค่า และเข้ามาผลักดันจนลื่นล้มลงไป คนจึงบันดาลโทสะขึ้น ถึงขั้นทำร้ายร่างกาย เป็นเหตุให้ถึงแก่ชีวิต” และยังกล่าวอีกว่า “ทำลงไปไม่ได้คิดแผนการไว้ล่วงหน้า และไม่ได้ต้องการเงินหรือทรัพย์สินของเซียงกงแต่ประการใด”

ความรู้สึกลังเลเกิดเหตุการณ์

เมื่อเหตุการณ์จบลงแล้ว ตนเองรู้สึกเสียใจมากกับการกระทำครั้งนี้ ช่วงเวลานั้นคิดเพียงว่าจะต้องตอบโต้กลับไปบ้าง ไม่อยากถูกทำร้ายอยู่ฝ่ายเดียว และพอกลับมามีคดีอีกครั้ง ตอนนั้นตนเองน่าจะยอมไปก่อน แล้วค่อยพูดคุยกันใหม่หลังจากที่อารมณ์เย็นลง แต่ถึงอย่างไรก็ตามตอนนี้ตนก็ได้รับใช้กรรมที่ก่อไว้ไปแล้ว

ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศ ชาย ปัจจุบันอายุ 34 ปี สถานะภาพ โสด จบการศึกษาที่ประเทศพม่าในระดับชั้น 9 (ประมาณ ม.ปลายในประเทศไทย) ภูมิลำเนาเดิมในประเทศพม่า อาศัยอยู่ที่ อ.มอละแม อยู่ติดกับย่างกุ้ง (เมืองหลวงประเทศพม่า) มีเชื้อชาติอินเดีย (บิดาเป็นคนอินเดีย มารดาเป็นพม่า) นับถือศาสนา อิสลาม ปัจจุบันสามารถพูดและเขียนภาษาไทยได้เป็นอย่างดี มีความเข้าใจในภาษาไทยดีมาก แต่อ่านภาษาไทยได้ในระดับปานกลาง นายนิ่วถูกจับกุมคดีความผิดต่อชีวิต ขณะอายุได้ 22 ปี พิพากษาจำคุกตลอดชีวิต นายนิ่วเข้ามาในประเทศไทยครั้งแรกแบบถูกกฎหมาย มาพร้อมกับนักศึกษา เพราะมีการประท้วงเกิดขึ้นในปี 1990 โดยเข้ามาทาง อ.แม่สอด จ.ตาก ไม่ได้ประกอบอาชีพอะไรในประเทศไทย ครั้งที่สอง ลักลอบเข้ามาพร้อมกับเพื่อนชาวพม่า (เพื่อนที่สนิทกันมาก) โดยเข้าลักลอบเข้ามาทาง อ.แม่สอด จ.ตาก จากนั้นเดินทางต่อมายังกรุงเทพมหานคร เพื่อหางานทำ เสีย

ค่าใช้จ่ายประมาณ 800 บาท และพักอาศัยอยู่กับเพื่อนชาวพม่าในประเทศไทย เมื่อเดินทางมาถึงกรุงเทพฯ ได้เข้ามาทำงานเป็นพนักงาน ส่งไก่ ขายไก่ ที่สะพานใหม่ ให้กับนายสมบุญ ทำงานประมาณ 2 ปี และนายนิวได้รับจ้าง ขนเนื้อ ขายเนื้อให้กับเสีงกงควบคู่กันด้วย ซึ่งช่วงเวลาในการขายไม่ได้ซ้ำซ้อนกัน ทำควบคู่กันประมาณ 6 เดือน (เป็นงานที่เชื่อว่าจ้าง) ก่อนถูกดำเนินคดี

บุคลิกภาพ และรูปพรรณผู้ให้สัมภาษณ์

นายนิว บุคลิกภาพเป็นคนที่ไม่ชอบสบตาคน ขณะพูดคุยสายตาจะกวาดตลอดเวลา จะมองไปรอบๆ ตัว หรือบางครั้งจะนั่งก้มหน้า จะไม่กล้าจ้องหน้า มีความกังวลอยู่ตลอดเวลา ชอบเรียกร้องสิทธิในสิ่งที่พึงได้ของตน และเป็นคนใจร้อน มีรูปพรรณ เป็นคนรูปร่างผอม สูงประมาณ 165 ซม. ผิวดำ

ข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพ

ขณะที่นายนิว อยู่ในประเทศพม่านายนิวยังไม่ได้ประกอบอาชีพอะไร แต่ครอบครัวของนายนิวประกอบธุรกิจส่วนตัว แต่เนื่องจากมีเหตุการณ์การประท้วงเกิดขึ้นที่ประเทศพม่า นายนิวจึงเดินทางมาร่วมประท้วงกับเพื่อนที่ มหาวิทยาลัยเกษตร ในช่วงระยะเวลาประมาณ 3 เดือน จากนั้นเดินทางกลับประเทศพม่า ต่อมาต้องการเดินทางเข้ามาทำงานในประเทศไทย จึงได้ลักลอบเข้ามาในประเทศไทยโดยการชักชวนจากเพื่อนสนิทชาวพม่า เดินทางเข้ากรุงเทพฯ เพื่อหางานทำ เมื่อเดินทางมาถึงกรุงเทพฯ ได้เข้ามาทำงานที่แผงขายไก่ของนายสมบุญ โดยนายสมบุญเป็นพ่อค้าขายไก่ และส่งไก่ตามร้านที่สะพานใหม่ กรุงเทพฯ นายนิวก้าวว่า “นายสมบุญ เป็นคนใจดี ไม่เคยบ่นหรือด่าว่าตนกับเพื่อนเลย และงานก็ไม่หนัก ชอบที่จะทำกับนายสมบุญ ได้รับค่าจ้างประมาณ 180 – 200 บาท / วัน ซึ่งทำงานอยู่กับนายสมบุญประมาณ 2 ปี ในช่วงเวลานั้นเสีงกงซึ่งเป็นพ่อค้าขายเนื้อ (เหี้ย) ซึ่งได้ว่าจ้างเพื่อนของนายนิวให้ขนเนื้อและขายเนื้อ โดยที่นายนิวมักจะไปมาหาสู่กับเพื่อนบ่อยๆ ทำให้เสีงกงรู้จัก และเสีงกงเห็นว่านายนิวขยันจึงได้ยื่นข้อเสนอให้นายนิวมาช่วยทำงานหลังเลิกจากงานประจำที่แผงขายไก่ของนายสมบุญ และในช่วงเวลาที่ไม่มีคนงานช่วย โดยเสนอให้ค่าจ้างเป็นรายวัน วันละ 200 บาท/วัน นายนิวจึงรับทำงานนี้ควบคู่กับงานขนาน

สมบูรณ์ไปด้วย นายนิวกกล่าวว่า “งานนี้เป็นงานที่ไม่หนัก งานที่ทำก็ไม่ได้ทำเป็นประจำ จะเข้าไปทำก็ต่อเมื่อเสียดงไม่มีคนงาน คิดว่าเป็นการช่วยเพื่อนในบางเวลาเท่านั้น” นายนิวรับทำงานให้กับเสียดงเป็นระยะเวลาประมาณ 6 เดือน ก่อนถูกจับกุมดำเนินคดี

ข้อมูลทางด้านครอบครัว

บิดาของนายนิว อายุ 72 ปี ประกอบอาชีพ ธุรกิจส่วนตัว ได้เข้ารับการศึกษาดแต่ไม่ทราบว่าจะชั้นอะไร (บิดาไม่เคยบอกนายนิว) มารดาของนายนิว อายุ 68 ปี ช่วยสามีทำธุรกิจของครอบครัว จบการศึกษาระดับชั้น 8 โดยที่ทั้งสองคนมีความรักใคร่ปรองดองกันดี อยู่กินกันมาเป็นเวลานานและไม่เคยทะเลาะเบาะแว้งหรือมีเรื่องอะไรรุนแรงถึงขั้นลงไม้ลงมือกัน หรือมีการแยกกันอยู่แต่อย่างใด

นายนิวมีพี่น้องร่วมสายเลือด จำนวน 6 คน เป็นชาย 3 คน และเป็นหญิง 3 คน ตนเองเป็นบุตรคนที่ 6 (สุดท้อง) ระหว่างนายนิวกับบิดา – มารดา นั้น นายนิวกกล่าวว่า “ตนสนิทสนมกับบิดามารดาเป็นอย่างดี พูดคุยกันได้ทุกเรื่อง เพราะบิดา-มารดาเป็นคนใจดี และเลี้ยงดูแบบตามใจ มีบ้างที่โดนดุ ในกรณีสั่งสอนแล้วไม่เชื่อฟัง แต่ก็ไม่ได้ถึงขั้นลงไม้ลงมือ เพียงแต่ทำโทษให้หลายจำเท่านั้น” กับบรรดาพี่ๆ ของนายนิวเอง ก็รักใคร่สนิทสนมกันเป็นอันดี ซึ่งนายนิวกกล่าวเสริมว่า “ตนเองรักและเชื่อฟังแม่มากที่สุด และแม่ก็รักเขามาก เพราะเป็นลูกคนเล็กของบ้าน มีปัญหาอะไรก็จะปรึกษาแม่ตลอด” และนายนิวกกล่าวอีกว่า “แม่สอนให้เป็นคนดี ห้ามรังแกใคร ไม่ว่าจะคนหรือสัตว์” นายนิวยืนยันว่า “การที่ตนกระทำความผิดครั้งนี้ ไม่ได้มีสาเหตุมาจากความกดดันทางครอบครัวแน่นอน เป็นการกระทำที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ และเป็นเพียงอารมณ์ชั่ววูบเท่านั้น”

ข้อมูลทางด้านสังคม

ขณะที่อาศัยอยู่ที่ประเทศพม่า นั้น นายนิวเข้ารับการศึกษที่โรงเรียน มีเพื่อนเยอะมาก เพราะนายนิวศึกษาด้านเครื่องยนต์ และมีการทำกิจกรรมเกี่ยวกับการศึกษากับเพื่อน ๆ เล่นกีฬา

ด้วยกันบ้าง แต่ก็มีเพื่อนสนิทเพียง 3 คนเท่านั้น ที่สามารถพูดคุยกันได้ทุกเรื่องและยังได้เข้ามาทำงานด้วยกันในประเทศไทยอีกด้วย แต่ถึงอย่างนั้น นายนิวกกล่าวว่า “ตนเองมีความเชื่อใจในตัวเพื่อนพอประมาณ ไม่เคยเชื่อเพื่อนทั้งหมด ซึ่งถ้าจะทำอะไรก็ตัดสินใจทำด้วยตนเอง”

และเมื่อได้เข้ามาทำงานในประเทศไทยนายนิวกมีเพื่อนที่เป็นคนไทยแต่ไม่มากนัก ส่วนใหญ่จะมีเพื่อนชาวพม่าเข้ามาทำงานด้วยกันมากกว่า เนื่องจากสื่อสารภาษาไทยได้พอประมาณ นายนิวกกล่าวว่า “คนชอบเมืองไทยมาก ชอบคนไทยเพราะคนไทยส่วนใหญ่ใจดี ช่วยหางานให้ตนเองทำ ช่วยเหลือตนเองเป็นอย่างดี”

ข้อมูลทางด้านเศรษฐกิจ

ในขณะที่นายนิวกเข้ามาทำงานในประเทศไทยนั้น นายนิวกมีรายได้ ประมาณ 180 - 200 บาท / วัน ซึ่งเท่ากับได้รายได้ประมาณเดือนละ 6,000 บาท นายนิวกไม่มีภาระหน้าที่อะไรที่จะต้องส่งเสีย เนื่องจากเป็นโสด และไม่ต้องส่งเสียให้ทางบ้านแต่อย่างใด ค่าใช้จ่ายต่อวันประมาณ 40 บาท / วัน และค่าบุหรี่ปริมาณวันละ 50 บาท (2 ซอง) ดังนั้นนายนิวกจึงไม่มีความต้องการที่จะอยากได้ทรัพย์สินเงินทองของนายจ้างหรือของใครแต่อย่างใด เนื่องจากหักค่าใช้จ่ายต่างๆ แล้วรายได้ก็เพียงพอกับการดำรงชีวิต

ปัจจัยกระตุ้นก่อนการกระทำผิด

ขณะใช้ชีวิตอยู่ในประเทศไทย นายนิวกมีการสังสรรค์กับเพื่อนเดือนละครึ่ง ซึ่งนายนิวกจะนัดดื่มเหล้ากับเพื่อนพม่าด้วยกันหลังเลิกงาน ส่วนใหญ่จะดื่มแม่โจง ประมาณ 1-2 แบน ขึ้นอยู่กับจำนวนเพื่อนที่เข้าร่วมตั้งวงดื่มเหล้าถ้ามีประมาณ 3 คน ก็ดื่ม 1 แบน ถ้ามีประมาณ 5 คนก็ดื่ม 2 แบน ซึ่งการดื่มแต่ละครั้งจะไม่เมา สามารถควบคุมสติและควบคุมอารมณ์ได้ และไม่ทะเลาะกับเพื่อน ๆ ในวงเหล้าเลย

ก่อนจะทำความผิด นายนิว ไม่ได้ดื่มสุราใด ๆ หรือเสพสารเสพติดใด ๆ ทั้งสิ้น และระดับอารมณ์ของนายนิวก็เป็นปกติ ไม่มีอารมณ์โกรธหรือโมโหใครมาก่อน และอากาศในวันที่ทำความผิดก็เป็นปกติดี

พฤติกรรมเหยื่ออาชญากรรม

เหยื่ออาชญากรรมในการทำความผิดครั้งนี้ คือ เขียง เพศชาย อายุประมาณ 40 ปี บุคลิกภาพและรูปร่างของเขียง คือ รูปร่างท้วม ผิวขาว สูงประมาณ 170 ซม. อุปนิสัยของเขียงเป็นคนใจร้อน พูดจาโผงผาง ชอบกดขี่ข่มเหงและชอบพูดจาขู่เพื่อน ๆ ของนายนิว ซึ่งมักขู่ไว้ว่า “จะไปแจ้งตำรวจให้มาจับพวกพม่าให้หมด ข้อหาลักลอบเข้าเมือง” ในกรณีที่เพื่อนๆ ของนายนิวไปทวงถามเรื่องเงินค่าจ้าง เขียงก็มักจะขู่แบบนี้ทุกครั้ง เพื่อจะได้ไม่ต้องจ่ายค่าจ้าง

นายนิวก้าวว่า “นายนิว และเขียงมีความสนิทสนมกันพอสมควร เพราะก่อนที่นายนิวจะมาทำงานกับเขียงนั้นตนก็ได้ไปมาหาสู่กันอยู่บ่อย ๆ กับเพื่อน ๆ ที่ทำงานอยู่ก่อนแล้วกับเขียง และเขียงก็ได้เรียกให้ตนมาขายเนื้อช่วยในเวลาที่ไม่มีคนงานหรือทำงานไม่ทัน แต่ไม่ได้เข้ามาทำประจำตลอด เวลา โดยถ้าเข้ามาทำงานก็จะทำตั้งแต่เวลา 03.00 – 09.00 น. แต่เขียงก็ไม่ได้ให้ความไว้วางใจในตัวของนายนิวแต่อย่างใด” นายนิวจะได้รับค่าจ้างเป็นวัน วันละประมาณ 180 – 200 บาท / วัน ซึ่งนายนิว กล่าวต่อว่า “การที่ตนได้ทำความผิดไปนั้น ไม่ได้ตั้งใจที่จะให้เกิดขึ้นเลย ตนไปหาเขียงเพื่อทวงถามเรื่องค่าจ้างที่ยังไม่จ่าย และไม่พบเพื่อน ก็เลยคิดว่าเขียงเรียกตำรวจมาจับเพื่อน ๆ ไปหมดเหมือนที่เคยพูดจาขู่ไว้” และก็ไม่ได้มีการวางแผนล่วงหน้า ไม่มีผู้ร่วมรู้เห็นหรือร่วมทำความผิดในครั้งนี้แต่อย่างใด

กำหนดโทษ

ตัดสินให้จำคุกตลอดชีวิต ปัจจุบันลดหย่อนเหลือ 50 ปี

ความมุ่งหมายหลังพ้นโทษ

นายนิวกกล่าวในตอนท้ายการให้สัมภาษณ์ว่า “เมื่อพ้นโทษออกมาแล้วตนจะกลับประเทศพม่าเพื่อไปหาพ่อ-แม่ และพี่ ๆ อีกทั้งเพื่อน ๆ ของตน และจะเข้าไปทำงานที่ประเทศพม่า จะไม่กลับมาที่ประเทศไทยอีกเลย”

กรณีศึกษาที่ 4 ทักษสถานวัยหนุ่มกลาง

ชื่อ นายเหลา (นามสมมติ)

พฤติกรรมการกระทำผิด

ผู้ให้สัมภาษณ์ถูกดำเนินคดีครั้งนี้เป็นครั้งที่ 2 โดยครั้งแรกได้กระทำความผิดฐานทำร้ายเจ้าพนักงานตำรวจในประเทศไทย นายเหลากล่าวว่า “เหตุเกิดเพราะความขัดแย้งเล็กๆ น้อยๆ และรู้จักกันดีกับตำรวจท่านนั้น” นายเหลากล่าวต่อว่า “ช่วงนั้นตนเพิ่งเข้ามาในประเทศไทย และได้รับจ้างทำสวนเหมือนเช่นทุกครั้งที่จังหวัดแม่ฮ่องสอน ตนก็ได้รู้จักกับสืบดีตำรวจวัช และมีความสนิทสนมกันเป็นอย่างดี แต่เหตุเกิดเพราะทะเลาะกันขณะนั่งกินเหล้า เนื่องจากสืบดีตำรวจวัชเกิดโวยวายอาละวาด เพราะเมาและเกิดการถกเถียงกันขึ้น ตนก็เลยต่อหน้าสืบดีตำรวจวัชไป 1 ครั้ง เพื่อเรียกสติ แต่สืบดีตำรวจวัชโกรธมาก ก็เลยแจ้งจับในฐานะความผิดทำร้ายเจ้าพนักงาน ถูกจำคุกประมาณ 6 เดือน” ออกมาจากเรือนจำได้ประมาณ 1 ปี ก็ถูกจับในคดีชีวิตนี้ แต่ครั้งนี้มีผู้ร่วมกระทำความผิด 2 คน คือ 1 นายกิว เป็นผู้กระทำโดยตรง ไม่ได้ถูกจับกุม สามารถหลบหนีไปได้ 2 นายม่อง เป็นเพื่อนนายกิว (ชาวลาว) ได้รับการปล่อยตัวไปแล้ว เนื่องจากไม่เคยมีพฤติกรรมกระทำความผิดมาก่อน และไม่ได้เป็นผู้กระทำโดยตรง ส่วนนายเหลาเนื่องจากเคยกระทำความผิดมาก่อน โทษจึงสูงกว่านายม่อง และปัจจุบันถูกจับกุม ประจําอยู่ที่ทัศนสถานวัยหนุ่มกลาง

ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์

หลังจากเลิกงาน เวลาประมาณ 19.00 น. นายกิว (เพื่อนชาวพม่า) ได้มาหานายเหลา พร้อม นายม่อง (ซึ่งเป็นเพื่อนนายกิว เป็นชาวลาว) จากนั้นนายกิวชวนนายเหลากินเหล้า เมื่อนายกิวเริ่มเมา ก็ชวนนายเหลาไปทวงค่าแรงกับนายรงค์ แต่นายเหลากล่าวว่า “ดึกปานนี้แล้ว นายรงค์กับเมียคงหลับกันหมดแล้ว วันหลังค่อยไปดีกว่า” แต่นายกิวไม่ยอม และกล่าวว่า “มีงี้ซี้ฉลาดนี้หว่า แค่นี้ก็ไม่กล้า” นายเหลารู้สึกว่าเสียหน้า และประกอบกับดื่มสุราเข้าไปก็เลยยอมไปด้วย ขณะนั้นรู้สึกมีเงิน ๆ นิดหน่อย เพราะได้ดื่มเหล้ากันจนเวลาประมาณ 21.00 น นายเหลากับเพื่อน ๆ มาถึงบ้าน นายรงค์และนางจำเนียร ก็เดินเข้าไปในบ้าน เนื่องจากหน้าบ้านประตูรั้วไม่ได้ล็อก แล้วนายกิวก็เปิดประตูเข้าไปได้อย่างง่ายดาย จากนั้นนายกิวก็ดึงมีดที่เตรียมไว้ออกมา นายเหลาดกใจและบอกว่า “พวกมึงจะทำอะไรกัน ไหนบอกว่าจะมาทวงค่าแรงไง กูไม่เอาด้วยแล้ว” นายกิวตอบกลับไปว่า “ก็ขอเงินมันดี ๆ มันไม่ให้ ก็ต้องทำแบบนี้ ทำไมมึงกลัวเธอไอ้ซี้ฉลาด”

จากนั้นนายกิวก็เดินขึ้นไปในห้องนอนของนายรงค์และนางจำเนียรทันที ขณะนั้นนายรงค์กำลังนอนหลับ นายกิวจึงขมิดขึ้นไปที่คอกของนายรงค์ซึ่งกำลังหลับสนิทอยู่ในห้อง จนขาดออกจากกัน ประมาณ 10 นาทีผ่านไป นางจำเนียร เดินเข้ามาในบ้าน เนื่องจากนางจำเนียรออกไปซื้อของข้างนอก เมื่อนางจำเนียรเห็นสภาพศพของนายรงค์ก็ตกใจ และร้องเสียงดัง โวยวายขึ้น นายม่องซึ่งเห็นเหตุการณ์จึงช่วยกันจับตัวไว้ แล้วปิดปากเพื่อไม่ให้ส่งเสียง ส่วนนายเหลาอ้างว่า “ตนยื่นมองเหตุการณ์อยู่ด้วยความตกใจ แต่ไม่ได้เข้าร่วมกระทำแต่อย่างใด” พอมือของนายม่องพลาดหลุดออกจากปากนางจำเนียร เนื่องจากนางจำเนียรตื่นรนจัดขึ้น ก็ร้องโวยวายออกไปเพื่อให้คนมาช่วย นายกิวจึงใช้มีดที่ฟันคอนายรงค์ ปาดไปที่คอกของนางจำเนียร และหยิบทรัพย์สินเงินทองไป แล้วแยกย้ายกันหลบหนี นายเหลาไม่ได้เอาเงิน แต่ด้วยความกลัวที่จะถูกจับจึงหลบหนีไปด้วยกัน

ในที่สุด นายเหลาและนายม่องก็ถูกจับได้ที่ด่านตรวจคนเข้าเมืองใน จังหวัดแม่ฮ่องสอน นั่นเอง ส่วนนายกิวสามารถหลบหนีไปได้พร้อมกับเงินที่นำติดตัวไป

ความรู้สึกหลังเกิดเหตุการณ์

นายเหลากล่าวว่า “ที่ต้องมาอยู่ในเรือนจำอย่างนี้ เป็นเพราะมีเพื่อนไม่ดี ต่อไปจะคบใคร ต้องเลือกให้ดี ๆ” เหตุการณ์ครั้งนี้ ตนเองไม่ได้ตั้งใจจะให้เกิดขึ้นเลย รู้สึกผิดและอยากจะขอโทษ นายรังค์กับนางจำเนียรมาก และขอโทษกรรมให้แก่ตนเองด้วย

ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศ ชาย ปัจจุบันอายุ 31 ปี สถานภาพโสด ภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่ จ.รอยแหลม ตั้งอยู่ทาง ภาคกลางของประเทศพม่า จบการศึกษาระดับชั้น 6 ในประเทศพม่า (ประมาณ ป.6 ของประเทศไทย) มีเชื้อชาติ อะโป นับถือศาสนาพุทธ ก่อนกระทำความผิดสามารถพูดและฟังภาษาไทยได้บ้าง เป็นบางคำ ปัจจุบันสามารถฟังและพูดภาษาไทยได้ดี เขียนภาษาไทยได้บ้าง แต่ไม่สามารถอ่านภาษาไทยได้ นายเหลาเคยถูกจับกุมดำเนินคดีทำร้ายเจ้าพนักงานตำรวจในประเทศไทย จำคุก 6 เดือน ขณะนั้นอายุประมาณ 19 ปี และครั้งนี้เป็นครั้งที่ 2 คือฐานความผิดเกี่ยวกับชีวิต ซึ่งได้กระทำความผิดอายุประมาณ 20 ปี พิพากษาจำคุกตลอดชีวิต นายเหลาเข้ามาในประเทศไทยโดยการลักลอบเข้ามาทางจังหวัดแม่ฮ่องสอน ซึ่งไม่ได้รับการช่วยเหลือจากผู้ใดทั้งสิ้น เนื่องจากเห็น เพื่อนๆ เข้ามาทำงานในประเทศไทยแล้วเพื่อนบอกว่าได้รายได้ดี จึงตามเพื่อนเข้ามา เสียค่าใช้จ่ายในการเดินทาง 2,000 – 3,000 บาท โดยได้พักอาศัยอยู่กับเพื่อน ๆ ชาวพม่า ที่อยู่ในประเทศไทย ในจังหวัดแม่ฮ่องสอน

บุคลิกภาพ และรูปพรรณผู้ให้สัมภาษณ์

นายเหลา บุคลิกภาพเป็นคนที่หน้าตาขี้มเข้มแจ่มใส พูดจาซื่อ ๆ ตรงไปตรงมา รู้สึกอย่างไรก็พูดออกมาอย่างนั้น ไม่มีอะไรแอบแฝง เป็นคนอารมณ์ดี ใจเย็น มีรูปพรรณเป็นคนรูปร่างท้วม ตัวใหญ่ สูงประมาณ 175 ซม. ผิวขาว

ข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพ

ขณะที่นายเหลายังอยู่ในประเทศพม่า นั้น ได้ประกอบอาชีพทำสวนยาสูบ แต่นายเหลาเห็นเพื่อน ๆ เข้ามาทำงานในประเทศไทยแล้วได้รายได้ดีกว่าเลยตามเพื่อน ๆ เข้ามา เมื่อแรกเข้ามาในประเทศไทยนายเหลารับจ้างปลูกผัก ปลูกสวนผัก ซึ่งงานที่ทำไม่ได้ทำกับนายจ้างคนเดิมเป็นประจำจะเปลี่ยนนายจ้างไปเรื่อย ๆ แล้วแต่ว่าใครจะจ้างให้ไปทำ ต่อมารับจ้างดูแลสวนผัก โดยทำในลักษณะร่วมทุน นายจ้างเป็นผู้ออกเงิน ส่วนตนออกแรงและมีหน้าที่ดูแลสวนทั้งหมด เริ่มตั้งแต่การเพาะปลูก ดูแลรักษาจนผักเติบโตดี ก็ตัดขาย นายเหลากล่าวว่า “มันเป็นการลงแรงนั่นเอง รายได้ก็หักค่าใช้จ่าย ที่เหลือก็หารกันตามที่ตกลงกันเอาไว้ ส่วนใหญ่ก็แบ่งกันครึ่งๆ” โดยผักที่ปลูกได้จะมีพ่อค้าแม่ค้ามารับซื้อถึงที่ เงินที่ได้จากการขายผักก็จะแบ่งกันตามส่วน ถ้าผลผลิตดีขายได้เงินมาก ก็จะได้เงินส่วนแบ่งมาก ถ้าขาดทุนก็จะไม่ได้สักบาท ซึ่งตลอดเวลาที่ทำงานมา นายเหลากล่าวว่า “เป็นงานที่มีทั้งหนักและเบาผสมกันไป แล้วแต่ช่วงการเจริญเติบโตของผัก” แต่ก็พอใจในงานที่ทำมาก เพราะเป็นอิสระในการทำงานแต่ก็ต้องคอยดูแลผักให้ได้ผลดี เพื่อที่ผักจะได้เจริญงอกงาม และขายได้เงินมาก ๆ ส่วนแบ่งก็จะมากตามมาด้วย

นายเหลาทำงานได้สักระยะหนึ่ง ก็ได้มารู้จักกับนายรงค์ และนางจำเนียร เป็นสามีภรรยา กัน (เหยื่ออาชญากรรม) งานที่รับจ้างทำก็เหมือนเดิม คือ รับจ้างทำสวน ปลูกกะหล่ำ หอมแดง กระเทียม พื้นที่เพาะปลูกประมาณ 1 – 2 ไร่ ที่จังหวัดแม่ฮ่องสอน ข้อตกลงก็เหมือนเดิม คือ นายรงค์ลงทุนด้วยเงิน นายเหลาลงแรงทำ รายได้แบ่งกันตามส่วน นายเหลากล่าวว่า “ รายได้ก็ประมาณ 10,000 บาท ต่อครั้งการเพาะปลูก ซึ่งก็ประมาณ 5-6 เดือนจึงจะได้รับเงิน” และนายเหลายังกล่าวเสริมว่า “ บางครั้งก็พอบางครั้งก็ไม่พอที่จะเป็นค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน” เพราะเท่ากับว่า นายเหลาได้เงินเฉลี่ย 1,700 – 2,000 บาท / เดือน เนื่องจากกว่าจะได้เงินงวดใหม่มา เงินเก่าที่ได้รับมาก็เริ่มหมดไป แต่อย่างไรก็ตามตนก็ชอบในการทำงานแบบนี้ ในการรับงานครั้งนี้พื้นที่เพาะปลูกค่อนข้างเยอะ นายเหลาทำคนเดียวไม่ไหวจึงได้ชวนเพื่อนสองคน คือนายกิว เป็นเพื่อนพม่าด้วยกัน และนายม่อง เป็นชาวลาวซึ่งเป็นเพื่อนของนายกิว มาร่วมทำงานด้วย

ข้อมูลทางด้านครอบครัว

บิดาของนายเหลา อายุ 72 ปี ก่อนนายเหลาจะเข้ามาประเทศไทย ปัจจุบันบิดาได้เสียชีวิตไปแล้ว ไม่ได้เรียนหนังสือ มารดา อายุ 67 ปี ไม่ได้เรียนหนังสือเช่นกัน ครอบครัวของนายเหลา ประกอบอาชีพ ทำไร่-ทำนา แต่ก็เป็นอาชีพที่ไม่ได้ทำให้ฐานะดีขึ้น เนื่องจากรัฐบาลจะมาแบ่งเอารายได้เข้าเป็นของรัฐบาลเสียบางส่วน ซึ่งนายเหลาเห็นว่าไม่เพียงพอต่อครอบครัวของตนเอง นายเหลามีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน จำนวน 5 คน ชาย 3 คน หญิง 2 คน และตนเป็นบุตรคนที่ 4 ทุกคนทำงานกันหมด พี่ชายเสียชีวิตไปแล้ว 1 คน (ไม่ได้กล่าวถึงสาเหตุการเสียชีวิต)

นายเหลากล่าวว่า “ผมจะสนิทสนมกับพ่อมากกว่ากับแม่ เพราะว่าพ่อมักจะพาไปเที่ยว” บิดาเป็นคนใจดี มีดุบ้างแต่ก็ดูด้วยความรัก สั่งสอนอบรมก็เพื่อให้ตนเองเป็นคนดี ส่วนมารดานั้นเป็นคนใจดี ไม่เคยดูค่าว่ากล่าวตนเอง พี่ ๆ และน้องเลย และนายเหลาก็ยังกล่าวเสริมอีกว่า “พ่อแม่เลี้ยงดูแบบตามใจ แต่ก็อยู่ภายใต้การดูแลของแม่” และเมื่อมีเรื่องอะไรไม่สบายใจก็สามารถปรึกษากับพ่อได้ทุกเรื่อง ส่วนพี่ชายก็ไม่เคยดูเลย มีแต่คอยอบรมสั่งสอนตลอดเวลา ทุกคนให้ความรักให้การเอาใจใส่ดูแลกันและกันเสมอ ไม่เคยที่จะขัดแย้งกันรุนแรง หรือไม่เคยมีใครในครอบครัวกระทำความผิดถึงขั้นต้องโทษจำคุก หรือคนรู้จักที่แวดล้อมอยู่ก็ไม่เคยมีใครต้องโทษ หรือก่ออาชญากรรมมาก่อน

ข้อมูลทางด้านสังคม

ขณะดำรงชีพอยู่ในประเทศพม่า นั้น นายเหลามีเพื่อนเยอะ ส่วนใหญ่เป็นเพื่อนชาวพม่า แต่ก็ไม่มีเพื่อนคนไหนที่นายเหลาจะสามารถพูดคุยหรือปรึกษาหารือกันได้ ชนิดที่เรียกว่าตายแทนกันได้เลย ถึงอย่างไรก็ตามนายเหลาก็เป็นคนที่เชื่อใจเพื่อนเป็นอย่างมาก และเพื่อน ๆ ก็จะเชื่อใจและไว้วางใจในตัวของนายเหลาเช่นเดียวกัน เพื่อน ๆ ที่คบกันอยู่ที่ประเทศพม้ามักจะพากันไปเที่ยวป่าหาของป่ามาเป็นอาหารบ้าง ยิงนกตกปลาตามประสาของเด็กชน และเพื่อน ๆ ส่วนใหญ่ของนายเหลาก็จะจบการศึกษาในระดับเดียวกัน คือ ป.6

นายเหลาได้กล่าวถึงเพื่อน ๆ ว่า “เพื่อนมีส่วนในการที่ทำให้กระทำความผิดในครั้งนี้นี้ด้วย” เพราะเพื่อน ๆ เป็นผู้คิดที่จะทำโดยที่ตนเองยังไม่ทราบเรื่องมาก่อนเลย และนายเหลายังกล่าวอีกว่า “การที่เข้ามาในประเทศไทยนั้นตนเองไม่ค่อยมีเพื่อนที่เป็นคนไทยสักเท่าไร เพราะสื่อสารกันไม่ค่อยเข้าใจ ส่วนใหญ่จะเป็นเพื่อนชาวพม่าด้วยกัน” นายเหลายังบอกอีกว่า “คนไทยส่วนใหญ่ใจดี ไม่เคยดูถูกเหยียดหยามตนเองเลย และมีความพอใจในสภาพความเป็นอยู่ของสังคมไทย เพราะคนไทยชอบช่วยเหลือกัน”

ข้อมูลทางด้านเศรษฐกิจ

ในขณะที่อยู่ในประเทศพม่า นั้น นายเหลากล่าวว่า “รายได้ไม่เพียงพอต่อภาระครอบครัว” จึงต้องเดินทางเข้ามาทำงานในประเทศไทย ซึ่งนายเหลามีรายได้ประมาณ 1,700 – 2,000 บาท / เดือน (เนื่องจากประมาณ 5-6 เดือน จึงจะได้เงินประมาณ 10,000 บาท ต่อการทำสวนผัก 1 ครั้ง) บางครั้งก็เพียงพอบางครั้งก็ไม่เพียงพอต่อภาระที่ต้องเลี้ยงดูบิดา – มารดา

ดังนั้นนายเหลาจึงต้องการเงินที่จะมาเป็นค่าใช้จ่าย แต่ก็ไม่ได้ต้องการอย่างมากมายถึงขนาดที่ต้องลงมือปล้นหรือชิงทรัพย์ของของใครเขา เพราะแม่เคยสอนไว้ว่า “การที่ไปปล้นชิงทรัพย์ของใครนั้นเป็นการกระทำที่ผิด ต่อบาป และผิดกฎหมายอย่างรุนแรง”

ปัจจัยกระตุ้นก่อนการกระทำผิด

ในช่วงที่นายเหลาเข้ามาทำงานรับจ้างดูแลสวนผักที่จังหวัดแม่ฮ่องสอนนั้น นายเหลามักดื่มเหล้าเป็นประจำแต่ไม่มาก บางครั้งก็จะนั่งตั้งวงกินเหล้ากับเพื่อนๆ โดยมากมักดื่มแม่โขงแบบเพียวๆ ไม่มีผสมกับโซดา หรือน้ำเปล่าเลย นายเหลากล่าวว่า “ดื่มเพียง 1 – 2 แก้ว เพื่อเรียกน้ำย่อยจะได้กินข้าวได้เท่านั้น” และก็จะดื่มประมาณสัปดาห์ละ 2-3 ครั้ง หลังเลิกงานแล้วเท่านั้น โดยจะดื่มกับเพื่อน ๆ หรือคนที่อาศัยอยู่ด้วยกันในบ้านพัก (ไม่ได้ระบุแน่นอนว่าเป็นใคร)

และนายเหลายังกล่าวอีกว่า “การกระทำผิดครั้งนี้ตนเองคืบเหล้าก่อนเพื่อให้เกิดความกล้า ที่จะเข้าไปทวงเงินส่วนแบ่งที่สมควรจะได้รับ และจะได้ไม่กลัวเกรงนายรงค์และนางจำเนียร” แต่ถ้าปกติ นายเหลากล่าวว่า “จะไม่ดื่มจนเมามาก สามารถควบคุมสติได้เป็นอย่างดี แม้เกิดอารมณ์โกรธหรืออารมณ์ไม่ดี” และในการคืบเหล้าแต่ละครั้งก็ไม่เคยมีเรื่องทะเลาะกับเพื่อน ๆ ในวงเหล้าแต่อย่างใด ส่วนสารเสพติดอื่น ๆ นายเหลาไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับมันแม้แต่ชนิดเดียว และนายเหลากล่าวอีกว่า “ตนเองเคยทะเลาะกันกับนายรงค์และนางจำเนียรเรื่องส่วนแบ่งรายได้จากการดูแลสวนผัก” แต่ก็ไม่บ่อยครั้งนัก แต่ไม่ได้ทะเลาะกันรุนแรง นายเหลารู้สึกไม่พอใจนิดหน่อยเท่านั้น ไม่ได้โกรธแค้นอะไรมากมายแต่ประการใด

พฤติกรรมเหยื่ออาชญากรรม

เหยื่ออาชญากรรมในการกระทำผิดครั้งนี้ คือ นายรงค์ผู้เป็นสามี อายุประมาณ 45 ปีและนางจำเนียรผู้เป็นภรรยา อายุประมาณ 30 ปี ซึ่งทั้งสองได้จ้างให้นายเหลาและเพื่อน ๆ ดูแลสวนผัก โดยนายรงค์และนางจำเนียรเป็นผู้ลงทุน นายเหลาและเพื่อน ๆ ลงแรงเพาะปลูกและดูแลผักให้งอกงามและเมื่อใดที่ขายผักได้ก็แบ่งตามส่วนที่ตกลงกันไว้ ซึ่งบางครั้งก็ไม่ยอมจ่ายและแบ่งส่วนไม่ตรงกับที่ตกลงกันไว้ นายรงค์มีรูปร่างสูงใหญ่ ผิวขาว เป็นคนพูดจาดี น่าเชื่อถือ ส่วนนางจำเนียรรูปร่างไม่อ้วนไม่ผอม ผิวคล้ำ ปากร้าย ชอบโวยวาย และมักแบ่งส่วนเงินได้ไม่ตรงตามที่ตกลงไว้

ซึ่งนายเหลากล่าวว่า ระยะเวลาในการทำงานนั้นคือ 7.00 – 15.00 น. นายเหลาทำงานกับนายรงค์และนางจำเนียรได้ประมาณ 1 ปีกว่า ตามรอบการปลูกผัก และมีความสนิทสนมกันพอสมควร แต่ทั้งสองก็ไม่ได้ให้ความไว้วางใจกับตนมากนัก และก็ยังกล่าวอีกว่า “งานที่ทำไม่ได้หนักหนาอะไร แต่ที่ทนไม่ได้ก็คือ การที่นายรงค์และนางจำเนียรมักจะการโก่งค่าจ้างของตน โดยเฉพาะนางจำเนียรค่าแก่ง ชอบโวยวาย” ซึ่งการกระทำผิดครั้งนี้ นายเหลาอ้างว่า “ไม่ได้ตั้งใจทำ เพียงต้องการทวงถามค่าจ้างที่ตกลงกันไว้เท่านั้น นายกิวกับนายมองเป็นผู้วางแผนและกระทำ ซึ่งตนเองไม่ได้มีส่วนรู้เห็นแต่ประการใด”

กำหนดโทษ

ตัดสินให้จำคุกตลอดชีวิต ปัจจุบันลดโทษเหลือ 50 ปี

ความมุ่งหมายหลังพ้นโทษ

ถ้าได้พ้นโทษออกไป ตนจะกลับไปประเทศพม่า และจะไม่กลับมาที่ประเทศไทยอีก

กรณีศึกษาที่ 5 ทักษสถานวัยหนุ่มกลาง

ชื่อ นายตุ้ (นามสมมติ)

พฤติกรรมการกระทำผิด

นายตุ้ถูกดำเนินคดีครั้งนี้เป็นครั้งแรก โดยมีผู้ร่วมกระทำความผิด 3 คน คือ 1. นส. เก้ เพื่อนชาวลาวเป็นผู้คู้ค่นทาง ถูกคุมขังอยู่ที่เชียงใหม่ 2. นายมิว เพื่อนชาวพม่าที่เดินทางมาด้วยกัน ผู้ร่วมลงมือฆ่า หลบหนีไปได้ 3. นายหวอน เพื่อนชาวพม่า ผู้ร่วมลงมือฆ่า ถูกจับคุมขังอยู่ที่เรือนจำเชียงราย นายตุ้เองถูกจับกุมอยู่ที่เรือนจำกลางทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง

ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์

ตามวันเวลาเกิดเหตุ เป็นเวลาประมาณ 14.00 น. นายตุ้พร้อมกับเพื่อนอีก 2 คน (นายมิว และนายหวอน) เข้าปล้นบ้านนายจ้าง โดยในบ้านมี นส.เก้ ซึ่งทำหน้าที่แม่บ้านเป็นผู้เปิดประตูให้เข้าไป และเป็นผู้ที่คู้ค่นทาง และร่วมรู้เห็นเหตุการณ์ตั้งแต่ต้น นายตุ้พร้อมกับเพื่อนมัดมือและเอาผ้าปิดปาก เด็ก 3 คน ซึ่งเป็นบุตรของนายโรจน์และนางวิสา ไว้ในห้องนอน และทำการค้นหาทรัพย์สิน ซึ่งขณะนั้นนายโรจน์และนางวิสาไม่ได้อยู่ในบ้าน ออกไปทำธุระข้างนอก ขณะกำลัง

คันหาทรัพย์สินนั้น นายโรจน์และนางวิสาซึ่งออกไปทำธุระข้างนอกก็บังเอิญกลับเข้ามาที่บ้าน นายคู่และเพื่อนเห็นดังนั้นก็ตกใจ และได้หลบซ่อนตัวอยู่ในบ้านเพื่อรอจังหวะให้นายโรจน์และนางวิสาเข้ามาในบ้าน นายคู่พร้อมกับเพื่อนจึงทำการเข้าล็อคตัวจับทั้งสองคนมัด และนำขึ้นรถไป

ระหว่างเส้นทางการหลบหนีนั้นผ่านป่ากร้าง นายโรจน์เกิดต่อสู้ขัดขืนขึ้น นายมิวจึงได้ใช้มีดที่เตรียมมาแทงไปที่ท้องของนายโรจน์ จากนั้นก็ผล็องจากรด ทางด้านนายคู่เกิดความกลัวว่านายโรจน์จะไปแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ตนเองจึงใช้ปืนที่เตรียมมายิงไปที่นายโรจน์จนถึงแก่ความตาย นางวิสาเห็นดังนั้นจึงวิ่งลงจากรดเข้าไปหานายโรจน์พร้อมกับส่งเสียงร้องดังขึ้น นายคู่จึงใช้ปืนยิงไปที่ตัวของนางวิสาจำนวน 2 นัด จนนางวิสาถึงแก่ความตาย จากนั้นทั้งหมดจึงหลบหนีไป พร้อมกับทรัพย์สิน เงินสด มูลค่า 500,000 บาท และรถเก๋งของนายโรจน์ หลบหนีไปด้วย ก่อนนายคู่จะทำการหลบหนีออกนอกประเทศ ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมพร้อมกับเพื่อน อีก 2 คน คือ 1. นส.เก้ 2. นายม่อง ได้ที่จังหวัดเชียงใหม่ ส่วนนายมิวสามารถหลบหนีไปได้ และปัจจุบันยังไม่สามารถติดตามตัวได้

นายคู่เล่าถึงเหตุการณ์ย้อนหลังไปว่า “ตนเองกับเพื่อน ๆ ได้ร่วมกันวางแผนกระทำความผิด ประมาณ 1 เดือน โดยมีการเตรียมอาวุธมีด และอาวุธปืน พร้อมกับนัดเพื่อนผู้หญิงชาวลาวที่ทำงานเป็นแม่บ้านให้นายโรจน์และนางวิสาไว้ ว่าเมื่อไรที่ทั้ง 2 คนจะออกจากบ้านไป และเวลาประมาณเท่าใด ที่ตนเองจะเข้าไปลั่นพร้อมกับเพื่อนๆ และเลือกเวลาลงมือคือประมาณ 14.00 น. เพราะคิดว่านายโรจน์และนางวิสาจะยังไม่กลับมา แต่เหตุการณ์กลับไม่เป็นดังที่วางแผนไว้ เพราะนายโรจน์และนางวิสากลับมาก่อน ตนเองจึงต้องจับเอาคนทั้งคู่ไปด้วย แต่นายโรจน์เกิดการต่อสู้และกลัวว่าถ้ารอดไปได้นายโรจน์และนางวิสาจะแจ้งความกับตำรวจ ตนเองกับเพื่อนเลยต้องฆ่าทั้งสองคนเพื่อปิดปาก” นายคู่กล่าวต่อว่า “ไม่ได้ตั้งใจเลย ต้องการแค่ทรัพย์สินเงินทองเท่านั้น”

ความรู้สึกหลังเกิดเหตุการณ์

นายคู่รู้สึกผิดกับการกระทำครั้งนี้มาก และคิดว่าหากตอนนั้นไม่กินเหล้าและเสพยาเข้าไปก็คงสามารถยับยั้งความต้องการที่จะเอาทรัพย์สินของนายโรจน์ได้ แต่นายคู่กล่าวว่า “ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ตนเองก็ไม่แน่ใจว่าจะไม่กระทำการดังกล่าวมาแล้วหรือไม่” แต่เขาก็รู้สึกผิดและกลัวว่าจะต้องถูกตำรวจจับแน่นอน เพราะตนเองทำความผิดจริง

ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศชาย ปัจจุบันอายุ 25 ปี สถานภาพโสด เชื้อชาติพม่า นับถือศาสนา พุทธ ภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่ จังหวัดมณฑลเต ตั้งอยู่ทางภาคกลางของประเทศพม่า นายคู่จบการศึกษาระดับชั้น 4 ในประเทศพม่า (ประมาณ ป.4 ของประเทศไทย) ต่อมาได้ลักลอบเข้ามาในประเทศไทย เนื่องจากเพื่อนแนะนำ เดินทางเข้าประเทศไทยทาง อ.แม่สาย จ.เชียงราย เสียค่าใช้จ่ายในการเข้ามา 70 บาท มาพักอาศัยอยู่กับญาติ ซึ่งมีบ้านอยู่ในประเทศไทย ที่ อ.แม่สาย เข้ามาอยู่ได้ประมาณ 5 ปี โดยรับจ้างทำไร่ และได้เปลี่ยนมาทำงานเป็นช่างก่อสร้าง ก่อนถูกจับดำเนินคดี

ก่อนกระทำผิดนายคู่ยังไม่สามารถพูดภาษาไทย และสามารถฟังได้เป็นบางคำเท่านั้น ปัจจุบันนายคู่สามารถฟังและพูดภาษาไทยได้บ้าง แต่เขียนและการอ่านภาษาไทยไม่ได้เลย นายคู่ถูกจับดำเนินคดีนี้เป็นครั้งแรก ในฐานะคดีความผิดต่อทรัพย์สิน และความผิดต่อชีวิต พินาศมาให้จำคุกตลอดชีวิต เมื่อนายคู่อายุได้ 19 ปี พร้อมกับเพื่อนอีก 3 คน 1. นส. เก้ เพื่อนชาวลาว เป็นคนดูคันทาง 2. นายมิว เพื่อนชาวพม่า ผู้ร่วมลงมือฆ่า 3. นายหวน เพื่อนชาวพม่า ผู้ร่วมลงมือฆ่า

บุคลิกภาพ และรูปพรรณสัณฐานผู้ให้สัมภาษณ์

นายคู่ มีบุคลิกภาพเป็นคนไม่ค่อยสบตาขณะสนทนากัน พูดจาวกไปวนมา เป็นคนขี้กลัวหวาดระแวง ไม่มีสมาธิในการพูดคุย ต้องใช้เวลาานมากกว่าจะวกกลับเข้าเรื่องที่สนทนา มีรูปพรรณเป็นคนรูปร่างสัคตัด สูงประมาณ 165 ซม.

ข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพ

ขณะอาศัยอยู่ในประเทศพม่า นายคู่ไม่ได้ทำงาน พ่อแม่เลี้ยงดู เมื่อนายคู่เข้ามาอยู่จังหวัด เชียงใหม่ ประเทศไทย จึงได้รับจ้างทำไร่กับนายเม็ก ประมาณ 5 ปี ได้ค่าจ้างประมาณวันละ 70 บาท / วัน ต่อมาได้สมัครงานเป็นช่างก่อสร้าง ของนายโรจน์และนางวิสา (เหยื่อ) โดยนายคู่มีหน้าที่เป็นช่างทาสี นายโรจน์ได้ให้ค่าจ้างแก่นายคู่ประมาณ วันละ 100 บาท / วัน ทำอยู่ได้ประมาณ 2 ปี ก่อนการกระทำผิด

ข้อมูลทางด้านครอบครัว

บิดานายคู่ อายุ 70 ปี ประกอบอาชีพ ทหารพม่า ซึ่งนายคู่ไม่ทราบว่าบิดาจบการศึกษา ชั้นอะไร รู้เพียงแต่ว่าได้เรียนหนังสือเท่านั้น ส่วนมารดาอายุ 65 ปี เป็นแม่บ้านและไม่ได้รับศึกษา มีพี่น้องร่วมบิดา-มารดา จำนวน 2 คน เป็นชายทั้ง 2 คน คนเป็นบุตรคนที่ 2 ซึ่งนายคู่กล่าวว่า “ครอบครัวของตนเองรักใคร่กลมเกลียวกันดี และตนเองสนิทสนมกับแม่มากกว่าพ่อ เพราะพ่อเป็นคนทีคู มีระเบียบวินัยมาก พ่อชอบพาตนเองไปฝึกทหารซึ่งตนชอบมาก” พ่อเคยตีนายคู่เมื่อนายคู่ ดื้อและพูดไม่เชื่อฟัง เพราะนายคู่ชอบยิงนก ตกปลา และตะสุนัขบ้างบางครั้ง ระหว่างนายคู่กับพี่ชายนั้นก็สนิทกัน แต่พี่ชายเป็นคนไม่ค่อยพูด ไม่เที่ยว นายคู่ก็กล่าวยืนยันว่า “ที่กระทำความผิดครั้งนี้ไม่ได้มีส่วนมาจากการเลี้ยงดูของครอบครัวแต่อย่างใด และในครอบครัวไม่เคยมีใครกระทำความผิดรุนแรงถึงขั้นถูกจับกุม”

ข้อมูลทางด้านสังคม

ขณะที่อาศัยอยู่ที่ประเทศพม่า นายคู่มีเพื่อนฝูงเยอะมาก ประมาณ 15 คน ซึ่งเพื่อนทุกคนก็สนิทสนมกันดี และได้ร่วมทำกิจกรรมด้วยกัน เที่ยวเล่นด้วยกัน และนายคู่ยังบอกอีกว่า “ไว้ใจในตัวเพื่อนมาก และที่เข้ามาในประเทศไทยนั้นก็ยังมีเพื่อนชาวพม่า 1 คนที่สนิทกันและมาทำงานด้วยกัน อีกทั้งยังเป็นบุคคลที่ร่วมก่อคดีนี้ด้วยกันอีกด้วย” เมื่อเข้ามาในประเทศไทยนั้นนายคู่ก็มีเพื่อนที่

เป็นคนไทย แต่ไม่สนิทสนมกันเนื่องจากตนเองมีเพื่อนชาวพม่าเข้ามาทำงานด้วย และสื่อสารกับเพื่อนชาวไทยไม่ค่อยเข้าใจ ขณะนั้นยังไม่สามารถพูดภาษาไทยได้ แต่สามารถฟังได้เป็นบางคำ นายคู่สามารถปรับตัวเข้ากับคนไทยได้เป็นอย่างดี ไม่เคยที่จะถูกคนไทยเหยียดหยาม คนไทยมีน้ำใจช่วยเหลือตนเองเป็นอย่างดี ในการที่หางานให้ทำ และให้ที่พักอาศัย

ข้อมูลทางด้านเศรษฐกิจ

ระหว่างอยู่ในประเทศไทย นายคู่ได้รับจ้างทำไร่ กับนายเม็ก ได้รายได้ประมาณ 70 บาท/วัน ทำงานได้ประมาณ 5 ปี นายคู่กล่าวว่า “เป็นงานที่ไม่หนัก และมีนายจ้างที่ใจดี” อีกทั้งนายคู่ยังไม่ต้องรับผิดชอบเลี้ยงดูครอบครัวแต่อย่างใด” ช่วงแรกที่เข้ามาประเทศและงานทำงานกับนายเม็ก รายได้เพียงพอกับค่าใช้จ่าย เนื่องจากไม่ต้องรับผิดชอบเลี้ยงดูครอบครัว และไม่มีโอกาสได้ใช้เงินมากนัก แต่ระยะหลังนั้นนายคู่มีหนี้ และมีค่าใช้จ่ายมากขึ้น รายได้จึงไม่เพียงพอในบางครั้ง จึงตัดสินใจหางานใหม่เพื่อจะได้ค่าจ้างเพิ่ม นายคู่ชวนเพื่อนมาสมัครงานกับนายโรจน์ เป็นช่างทาสี นายโรจน์จ้างและให้ค่าแรง 100 บาท / วัน นายคู่กล่าวว่า “เป็นงานที่ไม่หนัก รายได้เหมาะสมกับงานที่ทำ แต่ก็ไม่เพียงพออีก” จึงตัดสินใจกับเพื่อนกระทำการปล้นทรัพย์สินของนายโรจน์ และโดนจับดำเนินคดีในที่สุด

ปัจจัยกระตุ้นก่อนการกระทำผิด

การดำเนินชีวิตของนายคู่ก่อนถูกดำเนินคดี นายคู่มักจะดื่มสุราเป็นประจำกับเพื่อน ๆ ซึ่งการดื่มต่อครั้งมีปริมาณที่มาก ประมาณ 3 ขวดต่อครั้ง โดยใช้เวลาหลังเลิกงานและเมื่อดื่มเหล้าเข้าไปแล้วนายคู่ไม่สามารถที่จะควบคุมสติของตนเองได้เลย อีกทั้งนายคู่ยังเป็นคนใจร้อน เมื่อมีอารมณ์โกรธหรืออารมณ์ไม่ดี นายคู่จะควบคุมอารมณ์ได้บ้างไม่ได้บ้าง บางครั้งก็มีการตั้งวงเสพกัญชา และยาบ้าอีกด้วย ก่อนกระทำความผิดครั้งนี้ นายคู่กล่าวว่า “ได้เสพกัญชาเข้าไปจำนวนหนึ่ง อารมณ์ของเขาก็ปกติไม่ได้มีอารมณ์โกรธ สนุกสนาน อารมณ์ดีมาก” แต่มีความต้องการอยาก

ได้ทรัพย์สินของนายจ้าง เพื่อนำไปค้ำกินและเที่ยวเล่น เพราะคิดว่านายโรจน์มีทรัพย์สินเงินทอง เยอะ

พฤติกรรมเหยื่ออาชญากรรม

เหยื่ออาชญากรรมครั้งนี้ คือ นายโรจน์ เป็นเพศชาย อายุประมาณ 40 ปี มีรูปร่างสันทัด ผิวดำ สูงประมาณ 170 ซม. และนางวิสา เป็นเพศหญิง อายุประมาณ 30 กว่าปี รูปร่างผอม ผิวดำ สูงประมาณ 160 ซม. ซึ่งนายตุ๊กกล่าวว่า “ทั้งคู่เป็นนายจ้างที่ใจดี ไม่เคยดุด่า หรือดูถูกเหยียดหยามตนเองกับเพื่อน ๆ เลย” และงานที่ทำกับนายโรจน์นั้นก็ไม่น่าหนัก เริ่มทำงานตั้งแต่เวลา 8.00 – 17.00 น. งานที่ทำคือ เป็นช่างทาสี และได้ค่าแรง 100 บาท / วัน ซึ่งเป็นค่าแรงที่นายตุ๊กพอใจมาก และค่าจ้างนั้นเหมาะสมกับแรงงานที่ทำไป

กำหนดโทษ

พิพากษาจำคุกตลอดชีวิต ปัจจุบันได้รับการลดหย่อนเหลือ 50 ปี

ความมุ่งหมายหลังพ้นโทษ

นายตุ๊กคิดว่าถ้าเขาได้พ้นโทษออกมา ตนเองจะกลับประเทศพม่าเพื่อไปหาพี่ชาย และอาจจะกลับมาทำงานในประเทศอื่น ถ้าที่พม่าไม่มีงานให้ทำ แต่ก็กลัวว่าถ้ากลับมาประเทศไทยแล้วจะไม่มีใครจ้างให้ทำงานอีก

กรณีศึกษาที่ 6 ทักษสถานหญิงกลาง

ชื่อ นางชู (นามสมมติ)

พฤติกรรมการกระทำผิด

ผู้ให้สัมภาษณ์ถูกดำเนินคดีครั้งนี้เป็นครั้งที่ 2 โดยที่ครั้งแรก เป็นคดีความผิดต่อชีวิต ที่ประเทศพม่า โดยชูเอาขวดเหล้าตีไปที่หัวเพื่อน แล้วใช้ขวดที่แตกนั้นแทงเข้าที่ท้องเพื่อนอีก 1 ครั้ง จนถึงแก่ชีวิต เนื่องจากคิมสุร่าอยู่ด้วยกันแล้วเพื่อนแอบหอมแก้มของตน ด้วยความเมาจึงทำลงไป โดยไม่ตั้งใจ เมื่อสร้างเมาก็รู้ว่าตัวเองได้ฆ่าเพื่อน จึงรู้สึกเสียใจมาก กว่าที่จะกลับสู่ภาวะปกติได้ ก็ใช้ระยะเวลาเกือบ 2 ปี สาละพิพากษาลงโทษจำคุก 2 ปี 6 เดือน ในระหว่างจำคุกได้รับการบำบัดทางจิต เนื่องจากเกิดอาการช็อคต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และครั้งนี้เป็นครั้งที่ 2 โดยกระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิต ซึ่งยอมรับสารภาพว่ากระทำผิดเพียงผู้เดียว ไม่มีผู้ร่วมกระทำความผิด ถูกจับกุมตัวและพิพากษา จำคุก 20 ปี

ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์

ในวันเกิดเหตุ เป็นเวลาประมาณ 22.00 น. เศษ นางชูนั่งรับประทานอาหารอยู่ นางเจียง ซึ่งกลับมาจากข้างนอก และเดินเข้าไปดูการก่อสร้าง ได้ตะโกนเรียกให้นางชูเข้าไปดูด้วยกัน นางชูเดินเข้าไปหานางเจียง และก็บอกกล่าวกับนางเจียงว่า “จะขอลับบ้าน อยากกลับไปหาแม่” นางเจียงหันมาพูดกับนางชูว่า “มึงจะกลับไปทำไม แม่มึงยังไม่ตายหรอก” เมื่อนางชูได้ฟังดังนั้น จึงเกิดความโกรธ โมโห และก็มีความแค้นที่สะสมมานาน จึงได้บันดาลโทสะคว้าไม้หน้าสามที่อยู่ในบริเวณนั้น ตีไปที่ศีรษะของนางเจียงอย่างรุนแรง 1 ครั้ง จนนางเจียงถึงแก่ชีวิตทันที จากนั้นนางชูก็คิดว่า ลูกสาวของผู้ตายรออยู่ข้างนอก และจะต้องเข้ามาตามหาแม่อย่างแน่นอน เมื่อไม่เห็นแม่ก็รีบออกไป จึงตัดสินใจเดินออกไป และโกหก นส.ดิม (บุตรสาวนางเจียง) ว่า “ขยให้เข้าไปข้างใน” จากนั้นเมื่อ นส.ดิม เดินเข้าไปข้างใน และหันหลังให้นางชู นางชูจึงใช้ไม้หน้าสามอันเดียวกัน ตีไปที่ศีรษะ นส.ดิม 1 ครั้ง อย่างแรง เป็นเหตุให้ นส.ดิมเสียชีวิตทันทีเช่นกัน

จากนั้นนางชูกี้ได้รับไปบอกเพื่อน ๆ ว่า ตนได้มานางเจียง และ นส.ติมแล้ว ให้เพื่อน ๆ รับผิดชอบก่อนที่จะมีใครทราบเรื่อง และไปแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ แต่เพื่อน ๆ บอกกับนาง ชูกี้ว่า “ไม่มีเงินที่จะหลบหนี” คนเลยบอกให้เพื่อน ๆ ไปเอาเงินและทรัพย์สินของนางเจียงและบุตรสาวเป็นค่าใช้จ่ายในการเดินทาง จากนั้นก็แยกย้ายกันหลบหนีไป ส่วนนางชูกี้เดินทางไปบ้านพี่ชายที่ระยอง แต่ไม่ทันถึง ก็ถูกตำรวจจับได้ คนรับสารภาพว่าเป็นคนกระทำความผิดต่อชีวิตของนายจ้างจริง แต่ไม่ยอมรับในคดีปล้นทรัพย์ จึงถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจทำร้ายร่างกาย เพื่อให้รับสารภาพในคดีปล้นทรัพย์เป็นเวลาถึง 5-6 วัน จนเป็นเหตุให้ได้รับบาดเจ็บและต้องเข้าโรงพยาบาลรักษาตัวเพราะความเครียดถึง 3 เดือน ก่อนที่จะมาถูกคุมขังอยู่ที่เรือนจำทัณฑสถานหญิงกลาง

นางชูกี้กล่าวยืนยันว่า “ตนเองไม่ได้ตั้งใจที่จะกระทำความผิดครั้งนี้เลย ถึงแม้ว่าจะมีความกดดันต่อพฤติกรรมของนางเจียงที่เคยทำร้ายตน” และกล่าวต่อว่า “ถึงแม้บางครั้งคิดที่จะทำแต่ก็ไม่กล้า เพราะกลัวถูกตำรวจจับ ทั้ง ๆ ที่ไม่ทราบข้อกฎหมาย แต่ก็รู้ว่ามิบบทลงโทษที่สูงมาก” และนางชูกี้ยังว่า “ตนเองไม่ได้เอาทรัพย์สินเงินทองของนางเจียงแต่อย่างใด เนื่องจากตนมีเงิน ครอบครัวก็มีเงิน จะต้องการในทรัพย์สินของนางเจียงไปทำไม” ถึงแม้จากการบันทึกในแฟ้มประวัติ เขียนไว้ว่า “เจ้าหน้าที่ตำรวจจะค้นพบเงินสดที่อยู่ในตัวผู้ต้องหา และทรัพย์สินของนางเจียงก็ได้สูญหายไปทั้งหมด”

ความรู้สึกหลังเกิดเหตุการณ์

นางชูกี้รู้สึกผิดต่อนางเจียงและนส.ติมเป็นอย่างมาก ปัจจุบันนี้ก็ยังทำบุญไปให้อยู่เป็นประจำ และยังคงกล่าวว่า “หากวันนั้น สามารถควบคุมอารมณ์ได้ก็คงจะไม่เกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้น แต่ถึงอย่างไรตอนนี้ก็ไม่สามารถย้อนเวลากลับไปได้อีกแล้ว และตนก็ได้รับโทษ และก็ยอมรับผิดต่อสิ่งที่ตนเองได้กระทำลงไป ” และยังคงกล่าวอีกว่า “เสียใจและสงสารแม่ตนเองไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่งสอนของท่าน และคิดถึงนายอัน(สามี)และลูก ซึ่งสามีก็เคยเตือนแล้วว่าอย่าทำความผิด ให้พยายามระงับอารมณ์โกรธของตนเอง”

ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศ หญิง อายุขณะกระทำคามผิด 24 ปี ปัจจุบันอายุ 32 ปี เชื้อชาติ พม่า มีภูมิลำเนาเดิมอยู่จังหวัดย่างกุ้ง เมืองหลวงประเทศพม่า จบการศึกษาระดับชั้น 6 ในประเทศพม่า (ประมาณ ป.6 ของประเทศไทย) ก่อนเดินทางเข้ามาในประเทศไทย นางชูเคยถูกจับดำเนินคดีฐานความผิดต่อชีวิต ในประเทศพม่า ขณะอายุประมาณ 18 ปี ได้รับการพิพากษาจำคุก 2 ปี 6 เดือน จากนั้นได้รับการบำบัดทางจิต เนื่องจากช็อคหลังจากได้กระทำผิดไป เมื่อหายจากอาการและได้รับการปล่อยตัวนางชูได้แต่งงานกับนายอินที่ประเทศพม่า โดยพ่อแม่ของชูเป็นผู้จัดหาให้แต่ง ระหว่างชูและนายอิน ใช้ชีวิตร่วมกันเป็นระยะเวลา 8 ปี ชูกล่าวว่า “นายอินเป็นคนดีมาก เป็นคนเก่ง พูดได้ 3 ภาษา คือ อังกฤษ ญี่ปุ่น ไทย” ชูไม่ได้รับรักนายอิน อยู่ในฐานะเพื่อนกันมากกว่า แต่อย่างไรก็ตามทั้งสองคนก็ไม่เคยทะเลาะกัน เนื่องจากฝ่ายชายจะเงียบๆ ไม่พูดมาก และต่างฝ่ายต่างดูแลซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี ชูมีบุตร 2 คน ชาย 1 คน อายุ 13 ปี และหญิง 1 คน อายุ 7 ขวบ ต่อมานางชูและนายอินก็ได้ลักลอบเดินทางเข้ามาในประเทศไทย ทางอ.แม่สอด จ.ตาก เดินทางต่อมายังกรุงเทพมหานคร โดยเพื่อนและพี่แนะนำมา และได้เสียค่าเดินทางประมาณ 13,000 บาท

เมื่อเข้ามาถึงประเทศไทยในช่วงแรกนางชู ยังไม่สามารถพูดภาษาไทยได้ แต่ก่อนกระทำผิดนางชูสามารถฟังเข้าใจเป็นบางคำ ต่อมาก็สามารถพูดและฟังได้เป็นอย่างดี ปัจจุบันนางชูสามารถฟังและพูดภาษาไทยได้ดี เขียนภาษาไทยได้บ้าง แต่อ่านภาษาไทยไม่ได้เลย เมื่อเข้ามาในประเทศไทยนั้นได้พักอาศัยอยู่กับพี่สะใภ้ที่โชคชัยสี่ ส่วนนายอินไปทำงานและอาศัยอยู่ที่ดอนเมือง ส่วนนางชูได้รับจ้างเป็นแม่บ้านที่โชคชัยสี่ เป็นระยะเวลาประมาณ 1 ปี ต่อมาได้ทำงานเป็นคนก่อสร้าง ที่บางนาเป็นระยะเวลา 6 เดือน ก่อนการกระทำผิด

บุคลิกภาพ และรูปพรรณสัณฐาน

บุคลิกภาพเป็นคนพูดเก่ง มีเหตุมีผล พูดจาตรงไปตรงมา ไม่อ้อมค้อม คล่องแคล่วมีไหวพริบดี หน้าตาอึมเข้มแจ่มใส มีรูปพรรณเป็นคนมีรูปร่าง ผอมบางตัวเล็ก ผิวดำ สูงประมาณ 158 ซม.

ข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพ

ขณะอยู่ในประเทศพม่านางซูไม่ได้ประกอบอาชีพ เนื่องจากที่บ้านมีเงินและเมื่อแต่งงานก็เป็นแม่บ้านดูแลลูก เมื่อเดินทางเข้ามาในประเทศไทย และได้เข้ามาทำงานที่โชคชัยสี่ได้มารับจ้างเป็นแม่บ้าน ดูแลเด็กอายุ 2 ขวบ ซึ่งเป็นบุตรของนายแข่ง นางซูกล่าวว่า “นายแข่งใจดีมาก ให้ค่าจ้างดี และดีกับนางซูมาก” ซึ่งได้ค่าจ้าง เดือนละ 5,000 บาท ทำงานได้ประมาณ 1 ปี ต่อมาไอ้เพื่อนสนิทได้มาชักชวนให้นางซูไปทำงานก่อสร้างด้วยกัน เนื่องจากไม่กล้าไปคนเดียว อยากให้นางซูไปทำงานกับตน ด้วยความรักเพื่อนนางซูจึงตัดสินใจไปทำก่อสร้างกับไอ้ และขออนายแข่งลาออก จากนั้นจึงเดินทางไปสมัครทำงานก่อสร้างฤดูหนาวที่บางนา กับนางเจียง (เหยื่อ) และทำงานได้ประมาณ 6 เดือน นางซูกล่าวว่า “คนไม่ได้รับค่าจ้างเลยตั้งแต่ทำงานมา และงานที่ทำก็หนักมาก นางเจียงนิสัยไม่ดี ชอบดูค่าว่ากล่าว งก ชอบทำร้ายร่างกาย” จนเป็นเหตุให้ตนเกิดความแค้นและกระทำความผิด

ข้อมูลทางด้านครอบครัว

บิดานางซูอายุ 62 ปี ไม่ทราบว่าจะจบการศึกษาระดับใด ประกอบอาชีพ ค้าขายเพชรพลอยอยู่ที่ประเทศพม่า มารดาอายุประมาณ 50 ปี จบการศึกษาด้านการแพทย์ ประกอบอาชีพเป็นแพทย์ มีพี่น้องร่วมบิดามารดาจำนวน 4 คน เป็นชาย 3 คน หญิง 1 คน นางซูเป็นบุตรคนที่ 4 นางซูกล่าวว่า “ครอบครัวใคร่กันดี มีความอบอุ่น ไม่เคยทะเลาะกันเลย” นางซูมีความสัมพันธ์เป็นอย่างดีกับบิดา ซึ่งบิดาดูแลเอาใจใส่นางซูเป็นอย่างดี มารดาเป็นคนดูบ้างแต่ไม่มาก พี่ชายทั้ง 3 คน ก็เป็นคน

ใจดีทุกคน นางชูถูกเลี้ยงมาแบบเข้มงวด และมีตามใจบ้างเป็นบางครั้ง และต่อมา นางชูก็ได้สมรสกับนายอันและมีบุตรด้วยกัน 2 คน โดยที่มารดาของนางชูเป็นคนเลี้ยงดูบุตร จากนั้นชูกับนายอันได้เดินทางเข้ามาทำงานในประเทศไทย แต่ระหว่างที่อยู่เมืองไทยนั้นชูและนายอันแยกกันอยู่ นายอันทำงานที่คอนเมืองนานๆ ครั้งจะได้พบกัน จนกระทั่งถูกจับกุมดำเนินคดี

ข้อมูลทางด้านสังคม

ขณะที่นางชูอาศัยอยู่ที่ประเทศพม่า นั้น มีเพื่อนเยอะประมาณ 20 คน และเพื่อน ๆ ทุกคนก็รักใคร่สนิทสนมกันดี และก็ได้ร่วมทำกิจกรรมเกี่ยวกับการศึกษาร่วมกัน ส่วนใหญ่มักจะมารวมตัวกันที่บ้านชู เพราะบ้านใหญ่ และแม่ชอบทำอาหารให้เพื่อนๆ ทาน ทำให้เพื่อนชอบมาที่บ้าน และเพื่อนๆ ทุกคนมีความสนิทสนมคุ้นเคยกับพ่อและแม่เป็นอย่างดี ระหว่างเพื่อนกับนางชูความเชื่อใจและไว้วางใจซึ่งกันและกันมาก นางชูเป็นคนที่ดีเพื่อนมาก และเต็มใจกับเพื่อนเสมอ เมื่อเข้ามาทำงานในประเทศนางชูมีเพื่อนเป็นคนไทยเยอะพอสมควร เพราะสามารถพูดและฟังภาษาไทยได้ และนางชูก็เป็นคนพูดเก่ง มีอักษาศัพท์ ปรับตัวเข้ากับคนไทยได้ดี มีความพอใจในสังคมไทยมาก และหลังเกิดเหตุก็ได้เพื่อนคนไทยให้การช่วยเหลือในคดี และนำสิ่งของเครื่องใช้มาให้คนที่ทัณฑสถานหญิงกลางแห่งนี้ด้วย

ข้อมูลทางด้านเศรษฐกิจ

ขณะทำงานเป็นแม่บ้าน ได้รับค่าจ้างเดือนละ 5,000 บาท ซึ่งเพียงพอกับค่าใช้จ่าย เนื่องจากนางชูไม่ต้องจ่ายค่าที่พัก เพราะพักกับพี่สะใภ้ ค่าอาหารก็ทานที่บ้านของนายแข่ง ดังนั้นรายได้ก็เพียงพอแล้ว และพึงพอใจกับค่าจ้างที่รับ แต่เมื่อมาทำงานก่อสร้างได้ค่าแรง 180 บาทต่อวัน นางชูกล่าวว่า “รายได้ที่ได้รับเมื่อมาคำนวณแล้วเพียงพอกับค่าใช้จ่าย เนื่องจากพักอยู่กับนางเจียงและกินอยู่กับนางเจียง” แต่นางชูอ้างว่า “ตลอดระยะเวลา 6 เดือนที่ทำงานให้นางเจียง คนไม่ได้รับค่าจ้างเลย และงานที่ทำก็เป็นงานหนักมาก คือทำงานตั้งแต่เวลา 7.00 - 24.00 น. ได้พัก 2 ช่วง คือ ช่วง 11.30 น.หนึ่งครั้ง และ 15.00 น.อีกหนึ่งครั้ง และที่อยู่ได้ก็เนื่องจากเงินเก็บที่ไปรับเป็นค่าดูแลเด็ก

ให้นายแข่ง ซึ่งก็เก็บได้พอสมควร คนจึงนำมาเป็นค่าใช้จ่ายในระหว่างที่มาเป็นคนงานก่อสร้าง” และกล่าวเพิ่มเติมว่า “นี่ดินะที่ได้มาอาศัยอยู่กับพี่สะใภ้ โดยที่คนไม่ได้มีภาระ หน้าที่ใด ๆ ที่จะต้องส่งเสียเลี้ยงดูบุตรเพราะมี คา - ขายเลี้ยงดูอยู่แล้ว” และนางชูยังยืนยันว่า “ไม่ได้ต้องการเงินหรือทรัพย์สินของนางเจียงแต่อย่างใด ที่กระทำความผิดไปก็เพราะเกิดความโกรธแค้น และเกิดความกดดันที่ถูกนางเจียงทำร้ายร่างกายของตน และพูดจาไม่ดีใส่เพราะตนเองขอลากลับบ้าน” แต่นางเจียงก็บอกกับนางชูว่า “กลับไปทำไม แม่มียังไม่ตายหรอก” คนจึงได้บันทึกลงมือทำร้ายนายจ้างจนถึงแก่ชีวิตไป ด้วยความแค้นที่สะสมมานาน

ปัจจัยกระตุ้นก่อนการกระทำความผิด

ระหว่างที่อยู่ประเทศไทย นางชูมีพฤติกรรมก่อนการกระทำความผิด คือ ดื่มเหล้ากับเพื่อนบ้างบางครั้งในตอนเย็นหลังเลิกงาน และแต่ละครั้งก็ดื่มเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์เยอะมาก และหลังจากที่ดื่มจนเมาแล้ว นางชูบอกว่า “จะนอนหลับอย่างเดียว ไม่เคยทะเลาะเบาะแว้งกับเพื่อนที่ดื่มด้วยกัน” หรือไม่เคยอาละวาดโวยวายแต่อย่างใด อีกทั้งสิ่งเสพติดทั้งหลายก็ไม่เคยยุ่งเกี่ยว ก่อนการกระทำความผิด นางชูจะเป็นคนที่มีอารมณ์หงุดหงิดง่าย อารมณ์ร้อน และก็ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้เลย และนางชูยังกล่าวอีกว่า “เคยทะเลาะกับนางเจียง (เหยื่อ) มาก่อน เพราะครั้งหนึ่งแม่ของนางชูโทรศัพท์มาหาตน แต่นางเจียงไม่ยอมให้รับสาย แล้วยังเอาโทรศัพท์ตีไปที่หน้าของนางชูและเอาน้ำร้อนมาสาดเข้าที่แขนทั้ง 2 ข้าง จนเป็นแผลเป็น ตนเองเกิดความแค้นในใจเป็นอย่างมาก เคยคิดที่จะทำร้ายร่างกายนางเจียงบ้างเหมือนกัน แต่ก็ไม่กล้าเพราะกลัวความผิด กลัวตำรวจจับเข้าคุก

พฤติกรรมเหยื่ออาชญากรรม

เหยื่ออาชญากรรมในการกระทำความผิดครั้งนี้ คือ นางเจียง (ผู้เป็นมารดา) และ นส.คิม (ผู้เป็นบุตรสาว) นางเจียงอายุ 52 ปี รูปร่างท้วม สูงประมาณ 155 ซม. นส.คิม อายุ 32 ปี ตัวใหญ่ รูปร่างอ้วนๆ สูงประมาณ 160 ซม.ขึ้นไป ทั้งสองคนจะให้ความสนิทสนมพูดจาดีต่อกันเมื่อ

อารมณ์ดี แต่ถ้าอารมณ์ไม่ดีก็จะค่า ว่าสารพัด จี้เหนียว ค่าแรงไม่ยอมจ่ายให้แก่นางชู และไม่เคยที่จะให้ความไว้วางใจต่อนางชูสักเท่าไร เคยทำร้ายร่างกายนางชู โดยการเอาโทรศัพท์ตีไปที่หน้า และเอาน้ำร้อนสาดไปที่แขนทั้ง 2 ข้างจนเกิดรอยเป็นแผลเป็นจนกระทั่งปัจจุบันนี้

ก่อนเกิดเหตุการณ์ที่นางชูจะกระทำความผิดนั้น นางเจียงผู้เป็นมารดา ได้แอบไปถ่ายรูปคนงานที่เป็นสามีภรรยากันหลับนอนด้วยกัน แล้วเอามาให้คนงานด้วยกันดู นางชูเห็นดังนั้นเลยต่อว่า นางเจียงว่า “ขายทำแบบนั้นทำไม มันน่าเกลียดมาก” (ซึ่งตอนนั้นตนยังพูดภาษาไทยไม่ชัดเจน และได้เรียกนางเจียง ว่า “ขาย” เพราะนางเจียงอายุมากแล้ว) นางเจียงโมโหที่โดนนางชูต่อว่าต่อหน้าคนงานคนอื่น เลยเกิดความอับอายและโมโห จึงจับนางชูมัดไว้ แล้วเอาไม้ขนาด 3 ฟุต ตีไปที่ลำตัวทั้งตัว แล้วเอาน้ำสาด และให้นอนทั้งเปียก ๆ อยู่อย่างนั้นทั้งคืน ไม่ยอมแก้มัด ตนจึงเกิดความแค้น และเก็บกดมานานจึงได้กระทำความผิดครั้งนี้และถูกดำเนินคดีในที่สุด

กำหนดโทษ

ตัดสินให้จำคุก 20 ปี ตั้งแต่ 7 พฤษภาคม พ.ศ. 2539 จนถึงวันที่ 7 พฤษภาคม พ.ศ. 2559

ความมุ่งหมายหลังพ้นโทษ

นางชูกล่าวว่า “ถ้าพ้นโทษออกมาได้ จะกลับประเทศพม่าเพื่อไปหาพ่อ-แม่ และครอบครัวอันเป็นที่รักของตน และจะกลับมาเที่ยวที่ประเทศไทย เพราะประเทศไทยน่าอยู่”

กรณีศึกษาที่ 7 ทัศนสถานหญิงกลาง

ชื่อ นางฝน (นามสมมติ)

พฤติกรรมการกระทำผิด

การกระทำความผิดครั้งนี้ของฝนเป็นครั้งแรก ซึ่งได้วางแผนการไว้ล่วงหน้ากับผู้ร่วมกระทำความผิด คือ นายจง ชาวพม่า โดยนางฝนกล่าวว่า นายจงเป็นผู้ลงมือฆ่า และนายจงถูกจับดำเนินคดีฐานความผิดต่อชีวิต และความผิดต่อทรัพย์สิน พิพากษาจำคุกตลอดชีวิต ส่วนฝนถูกจับดำเนินคดีฐานความผิดต่อชีวิตและความผิดทรัพย์สิน เช่นเดียวกัน

ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์

เวลาประมาณ 16.00 น.เศษ ของวันที่ 2 ธันวาคม ฝนอ้างว่า “ตนเองและนายจง เพื่อนชาวพม่าที่รู้จักกันประมาณ 1 เดือนที่ THE MALL ได้เดินทางมาที่บ้านของนางแดง (นายจ้างเดิมของนางฝน) เพื่อทำการปล้นเอาทรัพย์สิน ซึ่งฝนรู้จักทางเข้าออกของบ้านนางแดงเป็นอย่างดี แต่ฝนให้นายจงเข้าไปเพียงคนเดียว ส่วนฝนเองรออยู่ด้านนอก โดยยืนหลบอยู่ที่ใต้ต้นไม้ เพื่อรอให้นายจงขโมยของมา แล้วจะได้แบ่งกัน นายจงเข้าไปในบ้านของนางแดงได้สักครู่ใหญ่ ๆ นายจงก็กลับออกมา และบอกว่า “เรียบร้อยแล้ว” จากนั้น ฝนและนายจงก็แบ่งทรัพย์สินที่ปล้นมาได้ และก็แยกย้ายกันกลับไป โดยที่ฝนยังคงกลับไปทำงานที่บ้านของนางวันดีเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น โดยไม่ทราบว่าเกิดอะไรขึ้นข้างในบ้านของนางแดง ระหว่างที่นายจงเข้าไปทำการปล้นทรัพย์สิน

จากนั้นประมาณ 1 สัปดาห์ต่อมา ตำรวจได้มาจับกุมตัวฝนที่บ้านของนางวันดี โดยบอกว่า “ฝนถูกจับในข้อหาร่วมกันปล้นทรัพย์สินและฆ่าเจ้าทรัพย์สินถึงแก่ความตาย” นางฝนตกใจมาก และมารู้ทีหลังว่า ขณะที่นายจงเข้าไปรื้อค้นทรัพย์สินในบ้านของนางแดงนั้น ปรากฏว่านางแดง (ซึ่งฝนเข้าใจว่าไม่อยู่บ้านในขณะนั้น) ได้ตื่นขึ้นมาเห็นนายจงกำลังรื้อค้นทรัพย์สินของตน จึงเกิด

โววายขึ้น ด้านนายจงเห็นว่านางแดงตื่นขึ้นมา จะหนีก็ไม่ทันและกลัวว่านางแดงจะแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ นายจงจึงได้ใช้มีดที่เตรียมมาด้วย แทะไปที่ลำตัวของนางแดงหลายครั้ง (นับครั้งไม่ได้) จนนางแดงเสียชีวิตคาที่ และนายจงก็เก็บข้าวของและออกมาหาฝนดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น”

ฝนยังได้เล่าให้ผู้สัมภาษณ์ฟังถึงเหตุการณ์ก่อนเกิดเหตุว่า “ก่อนวันเกิดเหตุประมาณ 2 สัปดาห์เศษ นายจง ซึ่งเป็นเพื่อนที่รู้จักกันได้ประมาณ 1 เดือน (ผู้ลงมือฆ่านางแดง) ได้โทรศัพท์มาพูดคุยกับนางฝนเป็นประจำ และนายจงก็รับทราบถึงความเดือดร้อนเรื่องภาระค่าใช้จ่ายของนางฝนเป็นอย่างดี เมื่อเห็นดังนั้นนายจงก็โทรศัพท์มาหาและนัดเจอกับนางฝน เมื่อเจอกันนายจงก็ชักจูงให้นางฝนเป็นคนคู่คั่นทาง เพื่อที่ตนจะได้เข้าไปขโมยเงินและทรัพย์สินของนางแดง” (นางฝนได้เล่าให้นายจงฟังว่า นางแดงเป็นคนที่น่าจะร่ำรวยมาก จึงเห็นว่าควรจะปล้นนางแดงมากกว่านางวันดี) โดยนายจงอ้างว่า “ฝนกำลังลำบากต้องเลี้ยงดูลูกเงินเดือนแค่นี้ไม่พอหรอก เรามาร่วมมือกันขโมยเงินของนางแดงกันดีกว่า เอามาแค่เพียงเล็กน้อย นางแดงคงไม่เดือดร้อนอะไรหรอก” และนายจงยังบอกอีกว่า “คนที่เดือดร้อนคือฝนนะที่ต้องใช้เงินมาก”

หลังจากนั้นไม่กี่วัน มารดาทางประเทศพม่าได้เขียนจดหมายมาบอกว่า “ลูกคนเล็กจะเข้าโรงเรียนไม่มีเงินเลย” ดังนั้นนางฝนจึงตกลงใจ ร่วมมือกับนายจงตามที่ได้วางแผนกันเอาไว้ข้างต้น โดยตกลงกันว่านางฝนจะเป็นผู้คู่คั่นทางอยู่ด้านนอก ให้นายจงเข้าไปคนเดียว และเลือกเอาทรัพย์สินมาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น โดยที่ฝนทราบว่าเมื่อใด และเวลาใดที่นางแดงไม่อยู่บ้าน

ความรู้สึกหลังเกิดเหตุการณ์

ฝนรู้สึกผิดต่อนางแดงมาก เพราะนางแดงเป็นนายจ้างที่ดีมาก ไม่เคยว่ากล่าวนางฝนเลย ให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดี หางานให้ทำ ให้อยู่อาศัย สอนภาษาไทยให้ ให้ความเห็นอกเห็นใจ เมื่อตอนบิดาของนางฝนเสียชีวิตก็ให้กลับไปบ้าน เพื่อจัดการกับงานศพของพ่อ และเมื่อกลับมาก็ยัง

ให้มาทำงานได้อีก แต่คนไม่ทำและยังเห็นแก่เงินเพียงไม่เท่าไร ทำให้ร่วมกันกับนายจงปล้นทรัพย์ และถึงขั้นทำให้นางแดงถึงแก่ชีวิต

นางฝนกล่าวว่า “ฝนขอโทษกรรมจากนางแดง ถ้าตนเองทราบว่านางแดงอยู่ในบ้าน และถ้าทราบว่า นายจงจะฆ่านางแดง ตนเองจะเข้าไปช่วยเหลือนางแดงด้วยตนเอง” และฝนยังกล่าวเสริมอีกว่า “สิ่งที่สำคัญเป็นเพราะคนคบเพื่อนไม่ดี และหลงเชื่อเพื่อนที่รู้จักกันได้ไม่นาน” และยังคงกล่าวอีกว่า “เป็นเพราะจิตใจที่ไม่หนักแน่นพอไม่พอใจในสิ่งที่ตนเองมี ทำให้เกิดความโลภ และบ่อเกิดแห่งความหายนะครั้งนี้”

ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศ หญิง ปัจจุบันอายุ 35 ปี เชื้อชาติ กระเหรี่ยง นับถือศาสนาพุทธ มีถิ่นฐานเดิมที่ จังหวัด ตะเทา ตั้งอยู่ทางภาคกลางของประเทศพม่า ได้รับการศึกษาระดับ ชั้น 6 ของประเทศพม่า (ประมาณ ป.6 ของประเทศไทย) แต่งงานตอนอายุ 17 ปี ซึ่งได้อยู่กินกับสามีเป็นเวลา 15 ปี แต่ได้หย่าร้างกับสามีก่อนการกระทำผิดประมาณ 3 ปี มีบุตรด้วยกัน 3 คน เป็นชาย 1 คน อายุ 12 ปี เป็นหญิง 2 คน คนแรกอายุ 14 ปี คนที่ 2 อายุ 5 ขวบ สาเหตุการหย่าร้างกับสามี เนื่องจากสามีไปมีครอบครัวใหม่ หลังจากที่มีบุตรสาวคนเล็กอายุได้ 8 เดือน บิดา-มารดาของฝนเป็นผู้เลี้ยงดูอบรมสั่งสอน

ต่อมาฝนได้ลักลอบเข้ามาในประเทศไทย โดยลักลอบเข้ามาทาง อ.แม่สอด จ.ตาก เสียค่าใช้จ่ายในการเดินทางมาประเทศไทย 1,000 บาท (เป็นค่ารถเดินทางเข้ากรุงเทพฯ) ช่วงแรกที่เข้ามาประเทศไทยยังไม่สามารถพูดได้ เพียงแค่ฟังเข้าใจเป็นบางคำเท่านั้น ต่อมาสามารถพูดได้เพราะนางแดงเป็นผู้สอน ปัจจุบันฝนสามารถพูดและฟังภาษาไทยเข้าใจได้เป็นอย่างดี เนื่องจากทางเรือนจำมีโปรแกรมสอนภาษาไทย ส่วนการอ่านและเขียนนั้นยังทำไม่ได้ นางฝนถูกจับดำเนินคดีฐานความผิดร่วมปล้นทรัพย์และความผิดต่อชีวิต ขณะอายุ 30 ปี โดยมีผู้ร่วมกระทำความผิด 1 คน ชื่อ นายจง เป็นคนเชื้อชาติกระเหรี่ยง สัญชาติพม่า ซึ่งเป็นผู้ลงมือฆ่า ศาสตราจารย์ จำคุกตลอดชีวิต

บุคลิกภาพ และรูปพรรณสัณฐาน

ฝน มีบุคลิกภาพ เป็นคนพูดจากรัก ยิ้มแย้มตลอดเวลา พูดจาตรงไปตรงมา อารมณ์ดี มีเสน่ห์ มีรูปพรรณ เป็นคนที่มีรูปร่าง ผอมสูงหุ่นดี ผิวขาว สูงประมาณ 165 ซม.

ข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพ

ขณะที่อาศัยอยู่ในประเทศพม่า นั้น ฝนได้ประกอบอาชีพ ทำไร่ ทำนา แต่ตนเองต้องการที่จะมีรายได้ที่มากขึ้น เพราะมีภาระเลี้ยงดูบุตร ทำไร่ ทำนาอย่างเดียวไม่เพียงพอต่อความต้องการ จึงเดินทางเข้ามา รับจ้างเป็นแม่บ้านทำงานกับนางแดง (เหยื่อ) ซึ่งอยู่ที่ลาดพร้าว กรุงเทพฯ โดยได้รับค่าจ้าง 2,000-2,500 บาท / เดือน ทำงานอยู่ได้ประมาณ 1 ปี 5 เดือน ก็เดินทางกลับไปประเทศพม่า ได้สักระยะหนึ่งก็ได้หย่าร้างกับสามี เพราะสามีไปมีครอบครัวใหม่ ฝนจึงกลับมาทำงานที่ประเทศไทยอีกครั้ง โดยติดต่อกับนางแดง (นายจ้างคนเดิม) นางแดงก็ได้แนะนำให้ไปทำงานกับนางมาลี ซึ่งอยู่ที่นนทบุรี ได้รับค่าจ้างเดือนละประมาณ 2,000 – 2,500 บาท / เดือน ทำงานอยู่ได้ประมาณ 3 เดือน นางแดงก็ติดต่อมาให้กลับไปทำงานกับนางแดงที่เดิม แต่ฝนบอกกับนางแดงว่า “ไม่ไป เพราะไปไม่ถูก” แต่ในที่ สุดนางแดงก็มารับกลับให้ไปทำงานที่บ้านนางแดงอีกครั้ง

ฝนมาทำงานกับนางแดงได้ประมาณ 4 - 5 เดือน มารดาที่อยู่ประเทศพม่าก็โทรศัพท์มาบอกว่า “พ่อเสียชีวิตแล้ว” คนจึงกลับบ้านเพื่อไปจัดการเกี่ยวกับงานศพของพ่อ ซึ่งเมื่อเสร็จจากงานศพของพ่อแล้ว คนก็ได้กลับมาที่ประเทศไทยอีกครั้งแต่ในครั้งนี้นฝนไม่ได้กลับไปทำงานกับนางแดงอีก เนื่องจาก ว่าเงินเดือนที่นางแดงให้นั้นไม่เพียงพอกับภาระค่าใช้จ่ายที่ต้องเลี้ยงดูมารดา และบุตรอีก 3 คน คนจึงขอลาออกจากบ้านของนางแดง และมาทำงานกับนางวันดี ที่รัชดา โดยรับจ้างเป็นแม่บ้านได้ค่าจ้างจำนวน 4,000 บาท / เดือน ทำงานได้ประมาณ 1 เดือน ก่อนเกิดเหตุกระทำความผิดซึ่งฝนและเพื่อนชาวพม่า ชื่อ นายจ้ง ย้อนกลับไปปิ่นเกล้าที่ บ้านนางแดง (นายจ้างคนเดิม) และนางฝนถูกพิพากษาจำคุกตลอดชีวิต

ข้อมูลทางด้านครอบครัว

บิดาเสียชีวิตเมื่ออายุ 70 ปี จบการศึกษาชั้น 7 ประกอบอาชีพ ทำไร่ ทำนา มารดา อายุ 65 ปี ประกอบอาชีพ ทำไร่ ทำนา มารดาไม่ได้รับการศึกษา มีพี่น้องร่วมบิดามารดาจำนวน 4 คน เป็นชาย 1 คน หญิง 3 คน ฝาเป็นบุตรคนที่ 3 ฝามีครอบครัวที่อบอุ่น บิดา-มารดาของฝารักใคร่กันดี พี่น้องทุกคนก็สนิทสนมกันเป็นอย่างดี มารดาเป็นคนที่สั่งสอนอบรมลูกทุกคนให้เป็นคนดี ฝากล่าวว่า “ตนเองรักและเชื่อฟังพ่อและแม่มาก และก็รักท่านมากด้วย เมื่อมีปัญหาอะไรตนมักจะปรึกษาได้ทั้งกับพ่อและแม่ ซึ่งเป็นที่พึ่งให้ลูกๆ ได้เสมอมา อีกทั้งยังเลี้ยงดูบุตรให้เป็นคนดี” ฝายังกล่าวเสริมอีกว่า “ในครอบครัวไม่เคยมีใครกระทำความผิด หรือรู้จักคนที่กระทำความผิดรุนแรงถึงขั้นถูกดำเนินคดีมาก่อน” เพราะแม่สอนลูกๆ เสมอว่า “การที่ขโมยของคนอื่น หรือทำคนอื่นให้เจ็บนั้นเป็นความผิดร้ายแรง”

ข้อมูลทางด้านสังคม

ขณะที่อาศัยอยู่ที่ประเทศพม่า นั้น ฝาไม่ค่อยมีเพื่อนเยอะมากนัก ฝากล่าวว่า “ มีพ่อ-แม่ เป็นเพื่อนอยู่แล้วจึงไม่ได้คบกับเพื่อนมากนัก แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีเพื่อนตอนเรียนประมาณ 3-4 คน แต่ก็ไม่ได้สนิทสนมกันขนาดที่คุยกันได้ทุกเรื่อง และก็ไม่ค่อยได้ทำกิจกรรมร่วมกันกับเพื่อน ๆ บ่อยนัก มีแต่กิจกรรมด้านการศึกษาบางครั้งเท่านั้น อีกทั้งตนไม่ค่อยเชื่อใจและไว้ใจในตัวของผู้คนเลย ต่อเมื่อเข้ามาในประเทศไทยตนก็ไม่มีเพื่อนที่เป็นคนไทย เพราะเข้ามาทำงานก็อยู่กับนายจ้างตลอดเวลา ไม่ได้ออกไปไหน มีระยะหนึ่งที่ได้ออกไปเที่ยวที่ THE MALL และได้รู้จักกับเพื่อนผู้ชายชื่อนายจง เชื้อชาติกระเหรี่ยง สัญชาติพม่า แต่ก็เป็นการรู้จักกันอย่างผิวเผินไม่ได้สนิทสนมแต่อย่างใด ฝากล่าวว่า “นายจ้างทุกคนใจดี ไม่เคยดูด่าว่ากล่าวตนเองเลย” ฝาสามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมไทย และคนไทยได้ดี และยังกล่าวเสริมอีกว่า “คนไทยช่วยเหลือตนให้มีงานทำ และมีน้ำใจทุกคน”

ข้อมูลทางด้านเศรษฐกิจ

ก่อนที่จะกระทำความผิด นางฝนมีรายได้ประมาณ 2,500 – 4,000 บาท / เดือน ซึ่งนางฝนกล่าวว่าเพียงพอกับค่าใช้จ่าย เพราะตนเองอาศัยอยู่กับนายจ้าง ไม่มีค่าใช้จ่ายส่วนตัวใด ๆ และงานที่ทำก็ไม่ได้หนักอะไร เป็นงานสบาย ๆ ฝนบอกว่า “ค่าจ้างที่ได้เหมาะกับงานที่ทำ และนายจ้างทุกคนก็เป็นคนดี ไม่คู้ไม่ค่า” ฝนส่งเงินไปให้ที่บ้านบ้างแต่ก็ไม่มากอะไร แต่มาระยะหลังที่บิดาเสียชีวิตไปแล้วภาระค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น เพราะต้องเลี้ยงบุตร 3 คน และมารดาอีก 1 คน ฝนจึงต้องการเงินมากขึ้น และยังมีความต้องการต่อทรัพย์สินของนายจ้างอีกด้วย จึงเป็นเหตุให้นางฝนกระทำความผิดฐาน ปล้นทรัพย์ และความผิดฐาน ชีวิต และถูกดำเนินคดีในที่สุด

ปัจจัยกระตุ้นก่อนการกระทำความผิด

ขณะที่อาศัยในประเทศไทย ฝนเป็นคนไม่ดื่มแอลกอฮอล์ ของมีเงินมา หรือแม้แต่สารเสพติดใด ๆ เลย ฝนเป็นคนอารมณ์ดี ใจเย็น และสามารถควบคุมอารมณ์ได้เป็นอย่างดี อีกทั้งนายจ้างก็ไม่เคยคิดว่ากล่าวให้ต้องเจ็บแค้นใจ สาเหตุที่ทำให้ต้องกระทำความผิดครั้งนี้ ฝนกล่าวว่า “เพราะสาเหตุพ่อตาย ภาระเพิ่มมากขึ้น ตนต้องการเงินมากขึ้น ก็เลยวางแผนกันเพื่อนที่พึ่งรู้จักกัน ปล้นทรัพย์ของนางแดง ซึ่งตนเองได้ลาออกมาและเห็นว่านางแดงมีทรัพย์สินเงินทองเยอะกว่านางวันดี และถ้าตำรวจมาสอบสวนก็ไม่สามารถตามมาถึงตนได้” และฝนยังกล่าวอีกว่า “ตนมีกุญแจสามารถเข้าบ้านของนางแดงได้ และรู้เส้นทางหลบหนี และก็เลือกที่จะปล้นในช่วงเวลาที่นางแดงไม่อยู่ โดยให้นายจงเป็นผู้ขโมย ตนเองเป็นคนคู่คั่นทาง” แต่บังเอิญว่าวันนั้นนางแดงได้นอนหลับอยู่ที่ห้องและตื่นขึ้นมาเห็นเหตุการณ์พอดี นายจงเห็นดังนั้นก็กลัวว่านางแดงจะแจ้งความเจ้าหน้าที่ตำรวจ จึงได้ฆ่าเพื่อปิดปาก แล้วหลบหนีออกมา ฝนกล่าวอ้างว่า “ตนไม่ได้รู้เห็นว่านายจงนั้นได้ฆ่านางแดงตาย เพราะตนเป็นผู้คอยคู่คั่นทางอยู่ด้านนอก โดยให้นายจงเข้าไปเพียงคนเดียว” มาทราบเรื่องก็ตอนที่ถูกจับกุมดำเนินคดี

พฤติกรรมเหยื่ออาชญากรรม

เพศ หญิง อายุประมาณ 50 ปีเศษ ชื่อนางแดง เป็นคนใจดี มีน้ำใจ รูปร่างไม่ผอมไม่อ้วน สูงประมาณ 155 ซม. โดยที่ฝนมาทำงานเป็นแม่บ้านให้ และระหว่างที่ทำงานอยู่นั้นก็ให้เงินเดือน 2,500 บาท / เดือน และนางฝนยังได้กินอยู่กับนางแดง โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ

กำหนดโทษ

ศาลพิพากษาให้จำคุกนางฝนตลอดชีวิต โดยปัจจุบันยังไม่ได้รับการลดหย่อนโทษแต่อย่างใด ส่วนนายจง ศาลพิพากษาจำคุกนายจงตลอดชีวิตเช่นกัน ที่เรือนจำบางขวาง แคน 2

ความมุ่งหมายหลังพ้นโทษ

ถ้าได้พ้นโทษออกไป นางฝนกล่าวว่า “ตนเองจะกลับไปหาลูก ๆ ที่พม่า และยังคงจะกลับเข้ามาทำงานในประเทศไทยอีก เพื่อส่งเงินไปให้ลูก ๆ ได้เรียนหนังสือ”

กรณีศึกษาที่ 8 เรือนจำกลางคลองไผ่

ชื่อ นายอาม่อง (นามสมมติ)

พฤติกรรมการกระทำผิด

นายอาม่องได้กระทำความผิดในครั้งนี้เป็นครั้งแรก กระทำความผิดเพียงคนเดียว ถูกพิพากษาฐานความผิดต่อชีวิต และถูกคุมขังอยู่ที่ทัณฑสถานคลองไผ่ พิพากษาจำคุกตลอดชีวิต

ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์

วันที่ 15 ธันวาคม เวลาประมาณ 09.00 น.เศษ นายอาม่องได้นั่งอยู่เพียงคนเดียวที่บ้านพักและได้ดื่มเหล้าเข้าไป ½ ขวด นายอาม่องกล่าวว่า “ขณะนั้นมีความต้องการในทรัพย์สินเงินทองมาก (ซึ่งเป็นเงินค่าจ้างของตนเอง ที่นางแจ่มได้ค้างไว้ เป็นจำนวน 15,000 บาท) และนายอาม่องก็เมาเหล้านิดหน่อย สภาพอากาศวันนั้นก็ร้อนมาก และตนเองก็มีอาการปวดศีรษะมากด้วย” และเมื่อนั่งดื่มไปสักกระยะหนึ่ง นายอาม่องก็เดินไปที่บ้านของนางแจ่ม เพื่อทวงถามเรื่องค่าจ้าง ที่นางแจ่มค้างตนเองไว้ แต่นางแจ่มกล่าวว่า “ไม่มีเงิน และจะไม่จ่ายเงินให้” ทั้งสองคนก็เกิดมีปากเสียงกันขึ้น แล้วนางแจ่มก็เดินหันหลังให้เพื่อจะเข้าไปในบ้าน

เมื่อนายอาม่องได้ฟังคังนั้นก็เกิดความโมโหประกอบกับฤทธิ์ของสุราที่ดื่มเข้าไป ทำให้เกิดความโกรธและความกล้าเพิ่มมากขึ้น อีกทั้งไม่เกรงกลัวต่อความผิดที่จะตามมา นายอาม่องจึงหยิบเอาไม้หน้าสามที่อยู่ในบริเวณนั้น ฟาดไปที่ท้ายทอยของนางแจ่มอย่างแรง 1 ครั้ง ซึ่งเป็นจังหวะที่นางแจ่มไม่ได้ทันระวังตัว เป็นเหตุให้นางแจ่มล้มลงและแน่นิ่งไป นายอาม่องเห็นเช่นนั้นก็เกิดความตกใจ จึงเข้าไปดูและเห็นว่า นางแจ่มได้เสียชีวิตแล้ว พอได้สตินายอาม่องก็หลบหนีไปแถวชายแดนไทย - พม่า เพื่อจะหลบหนีออกนอกประเทศ แต่ก็ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมตัวได้ที่จังหวัดตาก และถูกดำเนินคดีในที่สุด

ความรู้สึกหลังเกิดเหตุการณ์

ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่า “ตนเองรู้สึกผิดมากที่ทำอย่างนั้นลงไป และตนเองไม่น่าดื่มเหล้าเข้าไปเลย ทำให้ไม่สามารถควบคุมสติได้ จนเป็นเหตุให้เกิดเหตุขึ้น” และยังคงกล่าวอีกว่า “ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ จะไม่กระทำความผิดอย่างแน่นอน”

ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศ ชาย ปัจจุบันอายุ 30 ปี สถานภาพก่อนกระทำความผิด โสด มีภูมิลำเนาอยู่ที่ จ.บะเยาง ตั้งอยู่ทางภาคกลางของประเทศพม่า มีเชื้อชาติ พม่า – กระเหรี่ยง นับถือศาสนาพุทธ จบการศึกษาชั้น 1 จากประเทศพม่า (ประมาณ ป.1 ของประเทศไทย) นายอาม่องเข้ามาในประเทศไทยโดยเพื่อนเป็นคนชักชวนเข้ามา เพราะเพื่อนเข้ามาแล้วมีรายได้กลับไปให้ครอบครัว นายอาม่องเห็นว่าดีกว่าทำอะไร ทำนาที่บ้านจึงตัดสินใจตามเพื่อนลักลอบเข้ามาในประเทศไทยโดยเสียค่าใช้จ่ายประมาณ 5,000 บาท ที่ อ.แม่สอด จ.ตาก และได้เข้ามาพักอาศัยอยู่กับเพื่อนชาวพม่าด้วยกัน ขณะที่กระทำความผิดนายอาม่องมีอายุได้ 26 ปี ความผิดต่อชีวิตโดยไม่มีผู้ร่วมกระทำความผิดในครั้งนี้ พิพากษาจำคุกตลอดชีวิต ก่อนการกระทำผิดอาม่องพูดภาษาไทยได้เป็นบางคำ และฟังออกเป็นบางคำเท่านั้น ปัจจุบันนายอาม่องสามารถพูดและฟังภาษาไทยได้เป็นอย่างดี อ่านและเขียนภาษาไทยได้บ้าง เนื่องจากทางเรือนจำจัดให้มีโปรแกรมสอนภาษาไทย

บุคลิกภาพ และรูปพรรณสัณฐานผู้ให้สัมภาษณ์

นายอาม่อง มีบุคลิกภาพ เป็นคนอารมณ์ดี และสนุกสนาน ยิ้มแย้มตลอดเวลา พูดจาสุภาพเรียบร้อย รูปพรรณ รูปร่างสัททัน และตัวเล็ก ไม่ผอมและไม่อ้วนมาก ผิวขาว สูงประมาณ 160 ซม.

ข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพ

ขณะที่อาศัยในประเทศพม่า นายอาม่องประกอบอาชีพทำไร่ ทำนา ตามอาชีพของครอบครัว ได้เข้ามาในประเทศไทยโดยเห็นเพื่อนเข้ามาแล้วมีรายได้ จึงได้เข้ามาทำงานในประเทศไทย และนายอาม่องได้เข้ามารับจ้างทำไร่ กับนายจ้าง จำนวน 4 คน คนที่ 1 คือ นายเสมอ อยู่ที่จังหวัดตาก ได้รับค่าจ้างวันละ 60 บาท ทำได้ประมาณ 1 ปีเศษจึงได้ขอลาออก นายอาม่องได้เข้ามาทำงานกับนายจ้างคนที่ 2 คือ นายไหว อยู่ที่จังหวัดเชียงรายซึ่งก็ยังรับจ้างทำไร่เช่นเดิม แต่ได้รับค่าจ้างวันละ 80 บาทระยะเวลาที่ทำคือ ประมาณ 5 เดือนเศษ ต่อมาก็ได้ย้ายมาทำงานกับนายจ้างคนที่ 3 คือ

นายรอย อยู่ที่จังหวัดเชียงราย ได้รับค่าจ้างวันละ 90 บาท เป็นการทำงานในลักษณะเดิม ระยะเวลาที่ทำคือ ประมาณ 5 เดือนเศษ ซึ่งทั้ง 3 แห่งที่นายอาม่องทำงานมา นายอาม่องกล่าวว่า “นายจ้างทุกคนใจดี และเป็นคนดี ไม่เบียดค่าจ้างของตน” สาเหตุที่ต้องลาออกเพราะต้องการค่าจ้างที่เพิ่มขึ้น

และที่สุดท้ายนายอาม่องเปลี่ยนมาเป็นรับจ้างเลี้ยงไก่ฟาร์ม อยู่ที่จังหวัดเชียงรายเช่นเดียวกัน นายจ้างชื่อ นางแจ่ม (เหยื่อ) ซึ่งนางแจ่มกล่าวว่า จะให้ค่าจ้างวันละ 100 บาท นายอาม่อง จึงมาทำงานกับนางแจ่ม ทำได้ 4 ปี และนายอาม่องกล่าวว่า “ช่วงที่ไปทำงานแรกๆ นางแจ่มดีมากให้ค่าจ้างดี ไม่เคยเบียด แต่ 2 ปีผ่านมานางแจ่มเบียดค่าแรงของตนเป็นประจำ เมื่อตนทวงถามก็ถูกด่าและปฏิเสธที่จะจ่ายเงิน ตนจึงบันดลโทสะจนเป็นเหตุให้ตนกระทำความผิดในครั้งนี้”

ข้อมูลทางด้านครอบครัว

บิดาของนายอาม่อง อายุ 60 ปี บิดาของนายอาม่องไม่ได้เรียนหนังสือ มารดาอายุ 70 ปี มารดาก็ไม่ได้เรียนหนังสือเช่นกัน ทั้งสองประกอบอาชีพ ทำไร่ ทำนา มีบุตรจำนวน 5 คน เป็นชาย 3 คน เป็นหญิง 2 คน และนายอาม่องเป็นบุตรคนที่ 3 ครอบครัวของนายอาม่องรักใคร่กันดี โดยอาม่องมีความสนิทสนมทั้งกับบิดา – มารดามาก ทั้งสองคนเลี้ยงดูบุตรแบบเข้มงวดบ้าง ตามใจบ้างเป็นบางครั้ง โดยปกติ บิดาและมารดาเป็นคนใจดี จะดูหรือทำโทษก็ต่อเมื่อลูก ๆ คือ ไม่เชื่อฟัง คำสั่งสอน และบิดาของนายอาม่องเป็นคนชอบดื่มสุรามาก แต่ก็ไม่เคยทะเลาะกันเวลาที่เมาเหล้า กลับมาบ้าน ครอบครัวของนายอาม่องเป็นครอบครัวที่ยากจน เพราะฉะนั้นนายอาม่องจึงต้องเข้ามาทำงานในประเทศไทยและส่งเสียให้ทางบ้านบ้าง โดยที่นายอาม่องกล่าวว่า “ครอบครัวมีส่วนผลักดันให้ตนเองกระทำความผิดครั้งนี้ เพราะทางบ้านต้องการเงิน และขอให้ตนเองส่งเงินไปให้”

ข้อมูลทางด้านสังคม

ขณะที่นายอาม่องยังอาศัยอยู่ที่ประเทศพม่า นั้น เขามีเพื่อนสนิท 5 คน และมีเพื่อนที่สนิทกันมาก ชื่อ อะดา เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนเดียวกัน เคยดื่มเหล้าด้วยกันเที่ยวด้วยกัน และนาย

อาม่องก็ให้ความไว้น้ำใจกับเพื่อนคนนี้มาก เพื่อนของนายอาม่องทุกคนเป็นคนดีและไม่เคยมีใครกระทำความผิดร้ายแรงมาก่อน นายอาม่องกล่าวขำว่า “เพื่อนไม่มีส่วนในการกระทำความผิดครั้งนี้ ตนเองเป็นผู้กระทำแต่เพียงผู้เดียว” และในขณะที่อยู่ในประเทศไทยนายอาม่องก็มีเพื่อนที่เป็นชาวไทยบ้างเหมือนกัน แต่ไม่มากนัก เพราะพูดคุยสื่อสารกันไม่ค่อยเข้าใจ ซึ่งฟังจะมาพูดคุยได้ก็เมื่อเข้ามาอยู่ในเรือนจำแล้ว

ข้อมูลทางด้านเศรษฐกิจ

ก่อนการกระทำความผิด นายอาม่องมีรายได้ประมาณ 1,800-3,000 บาท / เดือน นายอาม่องกล่าวว่า “พอใช้บ้างไม่พอใช้บ้าง เพราะเวลาที่ตนเองกลับบ้าน ทางบ้านจะขอเงินใช้เป็นประจำ” และนายอาม่องอ้างว่า “นางแจ่มไม่จ่ายเงินค่าจ้างในการเลี้ยงไก่ให้กับตน ทำให้ตนไม่มีเงินที่จะใช้จ่าย” และเมื่อไปทวงถามก็บอกว่าตน จึงเป็นสาเหตุให้ตนกระทำความผิดขึ้น

ปัจจัยกระตุ้นก่อนการกระทำความผิด

ในขณะที่นายอาม่องทำงานในประเทศไทยนั้น นายอาม่องได้ดื่มสุราบ้าง ประมาณ สัปดาห์ละครั้ง ครั้งละ 1 แบน เวลาที่ดื่มสุราก็ไม่แน่นอน บางครั้งก็ตอนเช้า บางครั้งก็ตอนเย็น บางครั้งก็หลังจากเลิกงาน นายอาม่องกล่าวว่า “ส่วนใหญ่จะดื่มกับเพื่อนๆ ไม่มีเพื่อนก็ไม่ดื่ม” และทุกครั้งที่ได้ดื่มก็ไม่เคยทะเลาะกันกับเพื่อนๆ เลย แต่นายอาม่องบอกว่า “หลังจากดื่มเหล้าแล้ว ไม่สามารถที่จะควบคุมอารมณ์โกรธ หรือโมโหได้เลย” และก่อนที่จะกระทำความผิดนายอาม่องก็ได้ดื่มสุราเข้าไปเป็นจำนวน ½ ขวด ด้วย อีกทั้งนายอาม่องยังบอกว่า “เคยขัดแย้งกับนางแจ่ม เรื่องที่นางแจ่มไม่ยอมจ่ายค่าจ้างให้ พอทวงถามก็บอกว่า “ไม่ให้ ไม่มีเงินจะให้” แลผมยังคิดว่า ว่ากล่าวตน

พฤติกรรมเหยื่ออาชญากรรม

เพศ หญิง อายุประมาณ 30 ปีเศษ รูปร่างสูงใหญ่ สูงประมาณ 165 ซม. ผิวขาว เป็นคนที่ชอบดูค่าพุดจาไม่ดี และชอบเบียดค่าแรงประจำ นายอาม่องกล่าวว่า “นางแจ่มให้ตนเองเลี้ยงไก่

ในฟาร์ม โดยให้ค่าแรงวันละ 100 บาท” ซึ่งตนเห็นว่า ได้ค่าแรงไม่เหมาะกับงานที่ทำ นางแฉ่มใช้งานอย่างหนัก แต่ตนก็ยังพอใจที่จะทำงานอยู่กับนางแฉ่ม เพราะไม่อยากจะเปลี่ยนงาน และต้องการเงินเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายให้กับทางบ้านด้วย

กำหนดโทษ

พิพากษาจำคุกตลอดชีวิต ปัจจุบันลดเหลือ 40 ปี

ความมุ่งหมายหลังพ้นโทษ

เมื่อพ้นโทษนายอาเหม่งกล่าวว่า “ก็จะยังคงทำงานในประเทศไทยต่อไป และจะไม่ทำความคิดเช่นที่ผ่านมาอีก”

กรณีศึกษาที่ 9 เรือนจำกลางคลองไผ่

ชื่อ นายอาเหม่ง (นามสมมติ)

พฤติกรรมการกระทำผิด

ผู้ให้สัมภาษณ์ถูกดำเนินคดีครั้งนี้เป็นครั้งแรก โดยมีผู้ร่วมกระทำความผิด 3 คน ซึ่ง 2 คนหลบหนีไปได้ นายอาเหม่งและนายเจ้ถูกจับได้ แต่นายอาเหม่งเห็นว่าเพื่อนอายุยังน้อย จึงรับสารภาพว่าได้กระทำแต่เพียงผู้เดียว เพื่อนจึงได้ถูกปล่อยตัวออกจากเรือนจำไป ศาลพิพากษานายอาเหม่งจำคุกตลอดชีวิต

ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์

วันที่ 5 เมษายน พ.ศ. 2542 เวลาประมาณ 20.00 น. นายอาเหม่งและเพื่อนอีก 3 คน คือ

1. นายเจ้ ชาวพม่า 2. นายเฮะ ชาวพม่า 3. นายเจ้ง ชาวพม่าเช่นเดียวกัน ได้นัดเจอกับนางสม

หมาย ผู้เป็นนายจ้าง ที่โรงงานหน่อไม้ ซึ่งเป็นสถานที่จัดส่งแรงงานต่างด้าวเป็นประจำ และเมื่อมาพบกันตามนัดหมาย ทั้ง 4 คนก็ได้ทวงถามเรื่องค่าจ้างที่นางสมหมายค้างไว้ เป็นจำนวนเงิน 20,000 บาท แต่นางสมหมายบอกปฏิเสธว่าไม่มีเงินตอนนี้ ขอเป็นวันหลังจากนี้จะนำเงินจำนวน 20,000 บาทมาจ่ายให้ แต่คนทั้ง 4 ไม่ยอมเพราะกลัวว่านางสมหมายจะเบี้ยว และผิวดำเหมือนดังเช่นทุกครั้งอีก จึงเกิดมีปากเสียงทะเลาะกัน จนนางสมหมายเกิดโมโห และได้หยิบปืนขึ้นมาเพื่อที่จะชูปู่ให้ พวกของนายอาแห่งกลัวและกลับไป แต่นายเจ๊ะได้หันไปคว้ามีดที่ใช้สับหน่อไม้ในโรงงาน กระหน้าฟันไปที่ลำตัวของนางสมหมาย และแทงเข้าไปอีก 1 แผล เป็นผลให้นางสมหมายเสียชีวิตทันที เพราะทนพิษบาดแผลไม่ไหว

เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนั้น พวกของนายอาแห่งก็ตกใจ แต่นายอาแห่งควบคุมสติได้ จึงชวนกันขึ้นรถจักรยานยนต์ที่ขี่มา ชี้ออกมาจากบริเวณที่เกิดเหตุไปตามถนนใหญ่ แต่พบกับตำรวจที่ลาดตระเวนอยู่บริเวณนั้น นายอาแห่งเกิดความกลัวว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะสงสัยและมาพบศพของนางสมหมายเข้า จึงได้พากันขึ้นรถจักรยานยนต์กลับมายังที่เกิดเหตุอีกครั้ง และได้ช่วยกันนำศพของนางสมหมายไปฝังในป่า หลังจากนั้นทุกคนก็แยกย้ายกันหนีไป

โดยที่นายอาแห่งกล่าวเสริมว่า “ตนเองรู้สึกตกใจและเสียใจที่เหตุการณ์เกิดขึ้นเช่นนั้น ซึ่งตนเองคิดว่า เพียงแค่จะมาทวงขอค่าจ้างที่ค้างไว้เท่านั้นเอง ไม่นึกว่าเหตุการณ์มันจะเลวร้ายขนาดนี้” แต่เมื่อมันเกิดขึ้นแล้วคนก็ต้องหลบหนี เพราะคนไม่ได้เป็นผู้กระทำ นายอาแห่งหลบเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่ได้ 2 สัปดาห์ นายอาแห่งกับนายเจ๊ะก็ถูกจับกุมได้ที่บริเวณแถบชายแดนไทย – พม่า จังหวัดตาก แต่นายเจ๊ะและนายเขาะสามารถหลบหนีไปได้

นายอาแห่งยอมรับสารภาพว่าตนเองเป็นผู้กระทำความผิดครั้งนี้เพียงคนเดียว ทำให้นายเจ๊ะได้รับการปล่อยตัวออกจากเรือนจำ ซึ่งนายอาแห่งกล่าวว่า “รู้สึกสงสารนายเจ๊ะเพราะว่าเขาอายุยังน้อย ไม่น่าจะต้องมาติดคุกอยู่อย่างนี้ และอีกอย่างหนึ่งนายเจ๊ะก็เป็นเพียงผู้ร่วมเห็นเหตุการณ์ไม่ได้เป็นผู้ลงมือสังหารเอง และนายอาแห่งยังคิดอีกว่า “คงจะติดคุกไม่นาน แต่เมื่อรู้บทลงโทษ กลับ

“ไม่เป็นเช่นที่คิด แต่ไม่เสียใจที่รับสารภาพเพียงผู้เดียว เพราะว่ามันก็สมควรที่จะได้รับโทษแล้ว” และนายอาแห่งยังกล่าวยืนยันอีกว่า “ยังรู้สึกผิดอยู่กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น”

ความรู้สึกหลังเกิดเหตุการณ์

รู้สึกเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพราะคิดไม่ถึงว่ามันจะเลวร้ายขนาดนี้ แต่ก็รู้สึกว่ามันสมควรแล้วที่ได้รับโทษ และรู้สึกกลัวบาปมาก อยากขอโทษกรรมกับนางสมหมาย และถ้าย้อนเวลากลับไปได้ นายอาแห่งกล่าวว่า “จะไม่ให้เกิดเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นเป็นอันขาด”

ข้อมูลบุคคล

เพศชาย ปัจจุบันอายุ 28 ปี มีภูมิลำเนาอยู่ที่ จังหวัดลำปาง ตั้งอยู่ทางภาคกลางของประเทศไทย มีเชื้อชาติกระเหรี่ยง นับถือศาสนาพุทธ สถานภาพก่อนการกระทำความผิด สมรสแล้ว อยู่กินกับภรรยาได้ 1 ปีเศษ มีบุตรหญิงด้วยกัน 1 คน อายุ 3 เดือน โดยที่ภรรยาของนายอาแห่งเป็นผู้เลี้ยงดูบุตร นายอาแห่งไม่ได้เรียนหนังสือ นายอาแห่งได้เข้ามาประเทศไทยโดยถูกกฎหมาย ผ่านด่านทางอำเภอแม่สอด จังหวัดตาก เสียค่าเดินทาง 30 บาท ถึงอำเภอแม่สอด จากนั้นก็เดินทางมาศาลเจ้าแม่ห่ม และได้ทำรับจ้างทำไร่ ต่อมาได้รับจ้าง รับ-ส่งแรงงานต่างด้าว เนื่องจากเพื่อนชักชวนและรายได้ดีกว่าทำไร่ โดยรับเงินค่าจ้างจากการส่งแรงงานต่อครั้ง ซึ่งนายจ้างรายนี้เป็นผู้หญิง ชื่อ นางสมหมาย (เหยื่ออาชญากรรม)

ก่อนการกระทำความผิดนายอาแห่งสามารถพูดและฟังพอเข้าใจบ้าง ปัจจุบันนายอาแห่งสามารถฟัง อ่าน พูดภาษาไทยได้ดี และเขียนภาษาไทยได้บ้าง ซึ่งเขาได้รับการเรียนรู้ในเรือนจำอายุขณะทำความผิดคือ 25 ปี ฐานความผิดต่อชีวิต พิพากษาจำคุกตลอดชีวิต

บุคลิกภาพ และรูปพรรณสัณฐาน

นายอาเห่งมีบุคลิกภาพเป็นคนที่พูดน้อย เป็นคนจริงจัง มีเหตุมีผลดี รักพวกพ้องเป็นที่ตั้ง รูปพรรณ รูปร่างสันทัด ไม่อ้วนไม่ผอม สูงประมาณ 145 ซม. ผิวขาว

ข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพ

ขณะที่อาศัยอยู่ที่ประเทศพม่า นายอาเห่งประกอบอาชีพ ทำไร่ ทำนา แต่รายได้ไม่เพียงพอต่อการเลี้ยงดูครอบครัว นายอาเห่งจึงตัดสินใจเข้ามาทำงานในประเทศไทย โดยรับจ้างทำไร่โดยพักอาศัยอยู่ที่บ้านนายเคียว ซึ่งนายอาเห่งกล่าวว่า “นายเคียวใจดี จ่ายค่าจ้างเสมอไม่เคยเบี้ยว” นายอาเห่งได้รับค่าจ้าง ประมาณ 60 -100 บาท / วัน งานที่ทำก็ไม่หนักมากและก็พอใจที่ได้ทำงานที่นี่ แต่ต่อมานายอาเห่งก็ได้เปลี่ยนมารับจ้าง รับ-ส่งแรงงานต่างด้าวให้กับนางสมหมาย ได้ค่าจ้าง ประมาณ 150 บาท / 1 เที่ยวการส่งแรงงานต่างด้าว และเวลาในการทำงานก็เป็นเวลากลางคืนเป็นส่วนใหญ่ ประมาณ 21.00 น. หรือบางครั้งก็ประมาณ 01.00 น. เพราะต้องคอยหลบเจ้าหน้าที่ตำรวจบ้าง ซึ่งนายอาเห่งกล่าวว่า “นางสมหมายเป็นผู้หญิงที่เก่ง สามารถพูดได้หลายภาษามาก แต่ว่าชอบเบี้ยวค่าจ้าง” จึงเป็นสาเหตุให้กระทำผิดในครั้งนี้

ข้อมูลทางด้านครอบครัว

บิดาของนายอาเห่ง มีอายุ 40 ปี มีอาชีพทำไร่ และมารดาที่แท้จริงของนายอาเห่งนั้นเสียชีวิตไปเมื่อนายอาเห่งอายุได้ 11 ปี และบิดาของนายอาเห่งก็ได้แต่งงานกับภรรยาคนที่ 2 อายุประมาณ 40 ปี ซึ่งก็ช่วยกันทำไร่ นายอาเห่งกล่าวว่า “คนและครอบครัวรักใคร่กันดี แม้ว่าแม่คนปัจจุบันจะไม่ใช่แม่แท้ๆ แต่เค้าก็รักคนเหมือนลูก จึงทำให้สนิทสนมกันดี และก็เคารพเชื่อฟังเหมือนแม่แท้ๆ” นายอาเห่งมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน จำนวน 5 คน เป็นชาย 1 คน เป็นหญิง 4 คน และนายอาเห่งเองเป็นบุตรคนโต มีภาระที่ต้องเลี้ยงดูครอบครัวทุกคน โดยที่บ้านของนายอาเห่งมีคุณย่า อายุ 90 ปี อาศัยอยู่ด้วย และคุณย่าได้อบรมสั่งสอนให้ตนเองและน้อง ๆ เป็น

คนดี นายอาแห่งกล่าวว่ “ตนเองรักและเป็นห่วงน่องคนที่ 3 มาก เพราะน่องดูแลเอาใจใส่เขา และเชื่อฟังตนเองมากที่สุด” นายอาแห่งบอว่ “ครอบคร้วสอนให้เป็นคนดี ไม่ให้รังแกส้ว ไม่ว่าจะ เป็นหมา แมว หรือนก ปลา” และก็ไม่เคยมีใครประพฤติผิดต่อศีลธรรมอันดีงามเลย

ข้อมูลทางด้านสังคม

ในประเทศพม่า นั้น นายอาแห่งมีเพื่อนฝูงเยอะมาก และก็มีควมสนิทสนมกันพอประมาณ ส่วนมากก็เป็นเพื่อนที่เกี่ยวล่นด้วยกัน และสถานที่ที่ชอบไปก็คือภูเขา เพื่อนๆ ไม่ได้รับการศึกษาเหมือนกัน แต่ก็ไม่ได้ทำตัวไม่ดี และเมื่อเข้ามาทำงานในประเทศไทยก็มีเพื่อนเป็นคนไทย และสนิทกันมากคบกันมาประมาณ 5 ปีเศษ จากนั้นเพื่อนคนไทยคนนี้ก็ย้ายไปทำงานที่จังหวัดพิจิตร และไม่ได้พบกันอีกเลย คนไทยมีน้ำใจไม่เคยถูกเหยียบหยาบตนมั้แต่น้อย เพื่อนๆ ที่อยู่รอบตัวเค้าไม่มีใครที่เคยเกี่ยวข้องกับการกระทำผิด และไม่ได้มีส่วนร่วมหรือแรงผลักดันการกระทำผิดในครั้งนี้

ข้อมูลทางด้านเศรษฐกิจ

ระหว่างที่นายอาแห่งอาศัยอยู่ในประเทศพม่านายอาแห่งประกอบอาชีพ ทำไร่ ทำนา และมีภาระเลี้ยงครอบคร้ว ซึ่งนายอาแห่งกล่าวว่ “ได้รายไม่พอกับค่าใช้จ่าย ทำให้ต้องตัดสินใจมาทำงานในประเทศไทย” และงานที่ทำในครั้งแรกนั้นรายได้ เพียง 60-80 บาทต่อวัน จึงไม่เพียงพอต่อความต้องการของตน นายอาแห่งจึงไปรับจ้างขนส่งแรงงานต่างด้าว ได้ครั้งละ 150 บาท ซึ่งเพียงพอกับค่าใช้จ่าย และภาระที่ต้องเลี้ยงดู แต่เนื่องจากนางสมหมายมักจะเบี้ยวค่าจ้างบ่อยๆ จึงเป็นเหตุให้นายอาแห่งกับเพื่อนๆ ได้กระทำความผิดขึ้น

ปัจจัยกระตุ้นก่อนการกระทำผิด

นายอาแห่งเป็นคนดื่มเหล้าขาวเป็นประจำ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 2 ขวด นายอาแห่งดื่มเหล้าไม่เป็นเวลาที่แน่นอน บางครั้งก็ตอนเช้า บางครั้งก็ตอนกลางวัน หรือไม่กี่ตอนเย็น และนายอาแห่งกล่าวว่า “ส่วนมากจะดื่มเหล้ากับเพื่อน และก็ไม่เคยทะเลาะ กับเพื่อนที่ดื่มด้วยกัน และปริมาณที่ดื่มก็ไม่สามารถทำให้ตนเมาได้ ยังสามารถควบคุมสติได้เป็นอย่างดี” โดยปกติ นายอาแห่งเป็นคนใจร้อน โมโหง่าย หายเร็ว ต่อเป็นต่อย คำเป็นคำ ไม่ยอมคน แต่ตนและเพื่อนๆ ไม่เคยเข้าไปข้องเกี่ยวกับยาเสพติด นายอาแห่งกล่าวต่อว่า “เคยทะเลาะกับนางสมหมาย หลายครั้งเกี่ยวกับการจ่ายค่าจ้างของตนกับเพื่อนๆ แต่ก็ถูกปฏิเสธว่ายังไม่ได้เบิกมาให้ ไว้วันหลังจะเบิกมาให้” จึงทำอาแห่งและเพื่อนๆ โกรธและไม่พอใจ จึงเป็นเหตุให้เกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น

พฤติกรรมเหยื่ออาชญากรรม

เพศหญิง อายุประมาณ 30 ปีเศษ เกือบ 40 ปี ชื่อนางสมหมาย เป็นผู้หญิงร่างใหญ่ ผอมขอยตันเหมือนผู้ชาย พุดจาโผงผาง หัวไม่กลัวใคร เป็นผู้หญิงเก่งมากคนหนึ่งที่นายอาแห่งยอมรับนับถือ และยังชอบดื่มเหล้าเป็นประจำอีกด้วย โดยนางสมหมายว่าจ้างให้นายอาแห่งและเพื่อนรับ-ส่งคนงานต่างด้าว โดยให้ค่าจ้างประมาณ 150 บาท / 1 ครั้งการขนแรงงานต่างด้าว ซึ่งนายอาแห่งกล่าวว่า “เป็นค่าจ้างที่คุ้มกับแรงที่ลงไป” อย่างไรก็ตามนายอาแห่งยืนยันว่า “ที่กระทำลงไปเพราะต้องการจะทวงถามค่าจ้างที่ติดค้างไว้เท่านั้น ไม่ได้ตั้งใจที่จะฆ่านางสมหมายแต่อย่างใด และตนเองก็ไม่ได้เป็นผู้ลงมือฆ่า คนที่ทำคือเพื่อนของตนเอง”

กำหนดโทษ

พิพากษาจำคุกตลอดชีวิต ได้รับการลดโทษเหลือ 42 ปี และในปัจจุบันลดเหลือ 40 ปี

ความมุ่งหมายหลังพินโทษ

นายอาเน่งกล่าวว่า “เมื่อพินโทษแล้ว ก็ยังไม่ทราบว่าจะไปที่ไหน และไปทำอะไร” เพราะไม่มีความคิดว่าจะกลับบ้านที่ประเทศพม่า

กรณีศึกษาที่ 10 เรือนจำกลางคลองไผ่

ชื่อ นายสมชาย (นามสมมติ)

พฤติกรรมการกระทำผิด

นายสมชายกระทำความผิดครั้งนี้เป็นครั้งแรก โดยมีผู้ร่วมกระทำความผิดด้วย 1 คน คือ นายธาดา(คนไทย) ปัจจุบันต้องขังอยู่เรือนจำกลางบางขวาง ฐานความผิดต่อชีวิต และถูกพิพากษา จำคุกตลอดชีวิต

ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์

ในวันที่ 7 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2540 ช่วงเวลาประมาณ 18.00 น. นายสมชายและเพื่อนชื่อ นายธาดาได้นั่งดื่มเหล้ากันประมาณ ½ ขวด นายสมชายกับนายธาดาได้เข้าไปหานางเสียงในบ้าน เพื่อทวงถามค่าจ้างที่นางเสียงติดค้างตนและเพื่อนอยู่ แต่นางเสียงปฏิเสธ และบอกว่าไม่จ่ายให้ นายสมชายและนายธาดาจึงนำเอาเชือกยางยึดที่อยู่ในบริเวณที่เกิดเหตุมาข่มขู่นางเสียง เพื่อให้นางเสียงเกิดความกลัว แต่นางเสียงกลับทำทายนายสมชายและนายธาดาว่า “จะฆ่าก็ฆ่าเลย แต่ไม่จ่ายเงินให้ แม้แต่บาทเดียว และจะแจ้งตำรวจมาจับอีกด้วย” ด้วยฤทธิ์ของสุราที่ดื่มเข้าไป กอปรกับความโกรธแค้น ที่ถูกทำทายน นายสมชายและนายธาดาได้ช่วยกันจับตัวนางเสียงไว้ และใช้เชือกยางยึดที่ใช้ข่มขู่รัดคอนางเสียง จนนางเสียงหายใจไม่ออกและถึงแก่ความตายในที่สุด ซึ่งทั้งสองคนตกใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นอย่างมาก ได้ขโมยเงินและได้พากันหลบหนีไป แต่ทั้งสองคนก็ถูกจับกุม

ตัวได้ภายหลังจากนั้นไม่นาน และได้ถูกดำเนินคดีฐานความผิดต่อชีวิต และปล้นเอาทรัพย์สินของผู้อื่นมาเป็นของตน โดยได้เตรียมการไว้ล่วงหน้า

ความรู้สึกหลังเกิดเหตุการณ์

รู้สึกเสียใจ และตกใจกลัวต่อสิ่งที่กระทำลงไป กลัวบาปที่จะตามมา และมีความกลัวต่อกฎหมายของประเทศไทย เพราะไม่เคยรู้กฎหมายมาก่อน รู้แต่เพียงว่าทำความผิดก็ต้องรับโทษที่กระทำลงไป นายสมชายกล่าวว่า “วันนั้นไม่น่าใจร้อนและไม่น่าดื่มเหล้าเข้าไปเลย ทำให้ควบคุมอารมณ์ชั่ววูบทำทนายของนางเฮียงไม่ไหว เลยบันดาลโทสะ ทำให้นางเฮียงถึงแก่ชีวิต” และถ้าย้อนเวลากลับไปได้ นายสมชายกล่าวยืนยันว่า “จะไม่กระทำความผิดอย่างนี้เป็นเด็ดขาด”

ข้อมูลส่วนบุคคล

เพศชาย ปัจจุบันอายุ 28 ปี ได้แต่งงานแล้วกับภรรยา อยู่กินกันมาเป็นเวลา 2 ปีเศษ และมีบุตรด้วยกัน 1 คน เป็นหญิง อายุ 4 ขวบ มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่ จังหวัดยาดู ตั้งอยู่ทางภาคกลางของประเทศไทย มีเชื้อชาติกระเหรี่ยง นับถือศาสนาพุทธ ปัจจุบันภรรยาเป็นผู้เลี้ยงดูบุตร นายสมชายได้ลักลอบเข้ามาในประเทศไทยโดยเพื่อนพาลักลอบเข้ามาทางอำเภอแม่สอด จังหวัดตาก เสียค่าใช้จ่ายประมาณ 6,000 บาท ได้เข้ามารับจ้างส่งน้ำแข็งอยู่กับ เฮียงฮวด เป็นที่แรก และต่อมาได้ย้ายมาทำงานเป็นคนส่งเหล้า กับผู้หญิง ชื่อ นางเฮียง (ซึ่งเป็นเหยื่อในครั้งนี้) อายุขณะที่นายสมชายกระทำความผิดคือ 18 ปี ฐานความผิดต่อชีวิต พิพากษาจำคุกตลอดชีวิต โดยมีผู้ร่วมกระทำความผิดด้วย 1 คน ชื่อ นายธาดา ก่อนการกระทำผิดนายสมชายสามารถฟังและพูดภาษาไทยได้เป็นอย่างดี (เพราะมีเพื่อนที่เป็นคนไทยแถว อำเภอแม่สอด จังหวัดตากหลายคน) แต่เขียนและอ่านภาษาไทยไม่ได้เลย

บุคลิกภาพ และรูปพรรณสัณฐาน

นายสมชาย มีบุคลิกภาพ เป็นคนเงียบๆ ไม่ค่อยพูด ต้องใช้เวลานานกว่าจะยอมพูดคุยด้วย แต่เมื่อสนิทสนมแล้ว จะให้ข้อมูลเป็นอย่างดี รูปพรรณ รูปร่างตัวเล็ก ผอม สูงประมาณ 165 ซม.

ข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพ

นายสมชายประกอบอาชีพ ทำไร่ ที่ประเทศพม่า แต่ตนเห็นว่าเป็นงานที่ไม่ทำให้มีรายได้เพียงพอต่อภาระค่าใช้จ่ายที่มีอยู่ จึงได้เดินทางเข้ามาประเทศไทย โดยได้รับจ้างเป็นคนส่งน้ำแข็งเป็นที่แรก ได้รับค่าจ้างเป็นเงิน 1,000 - 1,500 บาท / เดือน ซึ่งนายสมชายกล่าวว่า “เป็นงานที่ไม่หนักและก็ได้ตั้งใจทำ และเสียชวดก็เป็นผู้ใหญ่ที่ใจดี ค่าจ้างเหมาะสมกับงานที่ทำ” ต่อมานายสมชายก็ได้เปลี่ยนมาทำงานเป็นคนส่งเหล้าตามร้านค้า ให้กับนางเฮียง (เหยื่อ) ซึ่งได้รับค่าจ้างเดือนละ 2,000 บาท / เดือน นายสมชายกล่าวว่า “เป็นงานที่หนักมาก และก็ไม่พอใจที่จะทำ แต่เพราะทำงานแล้วไม่ได้รับค่าจ้าง จึงต้องอยู่ทำต่อไปเรื่อย ๆ และคิดว่าสักวันต้องขอค่าจ้างจากนางเฮียงให้ได้”

ข้อมูลทางด้านครอบครัว

บิดานายสมชาย อายุ 30 ปีเศษ เสียชีวิตแล้ว มารดาอายุ 40 ปี ประกอบอาชีพทำไร่-ทำนา ทั้งบิดา-มารดาไม่ได้เรียนหนังสือ มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันจำนวน 4 คน เป็นชาย 2 คน เป็นหญิง 2 คน และนายสมชายเป็นคนี่ 2 ซึ่งหลังจากที่บิดาเสียชีวิตลง มารดาก็เป็นผู้ดูแลบุตรคนเดียวมาตลอด โดยไม่ได้แต่งงานใหม่ มารดาเป็นคนใจดีมาก เลี้ยงดูบุตรทั้ง 4 คน แบบตามใจ แต่ก็มิได้บ้่าง อบรมสั่งสอนให้บุตรเป็นคนดี ไม่รังแกใคร ไม่ว่าคนหรือสัตว์ อีกทั้งครอบครัวของนายสมชายก็ไม่เคยคบหาสมาคมกับคนที่ทำเรื่องผิดกฎหมาย และไม่มีใครในครอบครัวยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดเลย พี่น้องทุกคนรักใคร่สามัคคีกันดี เพราะสงสารมารดา ที่ต้องทำงานเลี้ยงดูพวกตนแต่เพียงผู้เดียว จึงไม่ทะเลาะกันเพื่อแม่

ข้อมูลทางด้านสังคม

ขณะที่อาศัยอยู่ที่ประเทศพม่า นายสมชายมีเพื่อนเยอะ เป็นเพื่อนที่อยู่ตามแถบชายแดน ไทย-พม่า อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก และเพื่อนที่สนิทก็มีหลายคน ส่วนใหญ่เป็นคนไทย เป็นเพื่อนที่ไว้วางใจกันได้ แต่เพื่อนของนายสมชายก็ไม่เคยมีใครที่ทำความผิดรุนแรง หรือไม่มีเพื่อน คนไหนยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดเลย ขณะที่เข้ามาในประเทศไทยนั้นนายสมชายก็สามารถปรับตัวให้เข้ากับคนไทยได้ดีมาก เพราะมีเพื่อนเป็นคนไทย และนายสมชายยังกล่าวว่า “คนไทยใจดี มีน้ำใจ ช่วยเหลือให้งานทำ”

ข้อมูลทางด้านเศรษฐกิจ

ครอบครัวของนายสมชายเป็นครอบครัวที่ยากจน เพราะบิดาเสียชีวิต และมารดาเป็นผู้ทำงานหาเลี้ยงครอบครัวเพียงผู้เดียว ลูก ๆ ทุกคนจึงไม่ได้รับการศึกษา และก็ต้องทำงานหาเลี้ยงตนเองและต้องพึ่งตนเองให้ได้ นายสมชายจึงได้เดินทางเข้ามาประเทศไทย และได้เข้าทำงาน ได้รายได้ประมาณ 1,500–2,000 บาท ซึ่งก็เพียงพอต่อภาระค่าใช้จ่ายของนายสมชายแต่เพียงผู้เดียว นายสมชายต้องส่งเงินให้ทางมารดาที่ประเทศพม่าก็แทบจะไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย เมื่อนายสมชายมาทำงานรับจ้างส่งเหล้า กลับถูกนางเชียงเบี้ยว ไม่ยอมจ่ายค่าแรงอีก นายสมชายจึงไม่พอใจและเป็นเหตุให้กระทำความผิดในครั้งนี้

ปัจจัยกระตุ้นก่อนการกระทำผิด

ขณะที่ทำงานอยู่ในประเทศไทยนั้น นายสมชายกล่าวว่า “บางครั้งก็ดื่มเหล้าบ้าง แต่ไม่ได้ดื่มมาก นายสมชายจะดื่มเหล้าประมาณ 2-3 แก้ว ต่อครั้ง และก็จะดื่มในช่วงเวลาก่อนเข้านอน โดยทุกครั้งก็จะดื่มกับเพื่อน หลังจากดื่มเหล้าแล้วก็ได้ไม่ได้เมามาอะไร นายสมชายบอกว่า “เคยทะเลาะกับเพื่อนที่ดื่มด้วยกันเพียงครั้งเดียวเท่านั้น” แต่หลังจากนั้นก็แยกย้ายกันไปนอน พอตื่นขึ้นมาที่พูดคุยกันเหมือนเดิม โดยปกตินายสมชายเป็นคนที่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้เป็น

อย่างดี ก่อนการกระทำความผิดนั้น นายสมชายบอกว่า “ได้ดื่มเหล้าเข้าไปเล็กน้อย และตนเองก็ขาดสติควบคุมอารมณ์ไม่ได้ อีกทั้งยังเคยทะเลาะกับนางเสียงมาก่อนเรื่องที่นางเสียงไม่ยอมจ่ายค่าแรง” และในวันเกิดเหตุนั้นตนเองก็ไม่ได้ต้องการทรัพย์สินเงินทองของนางเสียงแต่อย่างใด อีกทั้งสภาพอากาศในวันนั้นก็ไม่ร้อน เพราะเป็นเวลาเย็นแล้ว

พฤติกรรมการเหยื่ออาชญากรรม

เพศหญิง อายุประมาณ 38 ปีเศษ รูปร่างดี ไม่อ้วนไม่ผอม สูงประมาณ 165 ซม. ผิวขาว โดยนายสมชายได้รับจ้างนางเสียง ที่จังหวัดตาก เป็นระยะเวลา 1 ปีเศษ หน้าที่คือ กลางวันส่งเหล้ากลางคืนขายของที่หน้าร้าน นายสมชายไม่ค่อยสนิทสนมกับนางเสียงสักเท่าไร ก็พูดคุยกันตามประสานายจ้างและลูกจ้างเท่านั้น และนางเสียงก็ไม่ได้ให้ความไว้วางใจนายสมชายสักเท่าใด นางเสียงไม่เคยแสดงท่าทีขี้วามณ์ทางเพศแก่นายสมชายเลยสักครั้งเดียว และก่อนเกิดเหตุนายสมชายก็ไม่ได้มีความต้องการทางเพศแต่อย่างใด เพราะจากสำนวนคดีเขียนไว้ว่าไม่มีร่องรอยการข่มขืนกระทำชำเรา

กำหนดโทษ

พิพากษาฐานความผิดต่อทรัพย์ และฐานความผิดต่อชีวิต พิพากษาจำคุกตลอดชีวิต ปัจจุบันลดหย่อนเหลือ 30 ปี

ความมุ่งหมายหลังพ้นโทษ

นายสมชายกล่าวว่า “ถ้าได้รับการปล่อยตัวออกจากเรือนจำ ก็จะหางานทำ เก็บเงินและทรัพย์สินได้บางส่วน ก็จะเดินทางกลับประเทศพม่าเพื่อไปหามารดา และจะกลับเข้าทำงานในประเทศไทย”